

1997

STAATSBLAD
van de
REPUBLIEK SURINAME

No. 83

Wet van 30 december 1997, houdende
vaststelling van een algemene
omzetbelasting (Wet Omzetbelasting 1997).

DE PRESIDENT VAN DE REPUBLIEK SURINAME,

In overweging genomen hebbende, dat
het wenselijk is regels betreffende een
Algemene Omzetbelasting vast te stellen;

Heeft, de Staatsraad gehoord, na
goedkeuring door De Nationale Assemblée,
bekrachtigd de onderstaande wet:

HOOFDSTUK I

ALGEMENE BEPALINGEN

Artikel 1

1. In deze wet en de daarop berustende
bepalingen wordt verstaan onder:

2

1997

No. 83

- a. de Minister : de Minister van Financiën;
- b. de Directeur : de Directeur der Belastingen;
- c. de Inspekteur : de Inspekteur belast met de heffing van de omzetbelasting;
- d. de Ontvanger : de Ontvanger belast met de inning van de omzetbelasting;
- e. goederen : alle lichamelijke, roerende goederen zoals bedoeld in het Surinaams Burgerlijk Wetboek; gas en elektriciteit zijn eveneens goederen in de zin van deze wet;
- f. de fabrikant : degene die in Suriname goederen voortbrengt;
- g. ondernemer : een ieder die in Suriname een beroep of bedrijf zelfstandig uitoefent;
- h. de Raad van Beroep : de Raad van Beroep als bedoeld

1997

No. 83

in artikel 59 van de
Inkomstenbelasting
1922;

- i. de Belastingdienst de
dienst als bedoeld
in de
Organisatiebeschik-
king Belastingdienst
(G.B. 1970 No. 41).

2. Onder Suriname wordt in het kader van
deze wet verstaan het grondgebied van de
Republiek Suriname alsmede de
territoriale wateren.

Artikel 2

1. Onder de naam omzetbelasting wordt,
met inachtneming van de bepalingen van
deze wet, een belasting geheven ter zake
van:
- a. het door ondernemers in het kader van
hun onderneming in Suriname leveren
van door hen in Suriname
voortgebrachte goederen;
 - b. het door ondernemers in het kader van
hun onderneming in Suriname verrichten
van de diensten die zijn genoemd in de
bij deze wet behorende bijlage 1;
 - c. de invoer van goederen.

1997

No. 83

2. De in lid 1 van dit artikel bedoelde
bijlage 1 kan bij Staatsbesluit worden
gewijzigd.

Artikel 3

1. Het tarief van de omzetbelasting
bedraagt respectievelijk:
 - a. voor leveringen en invoer van
goederen 7 (zeven) procent;
 - b. voor het verrichten van diensten 5
(vijf) procent.
2. In afwijking van het bepaalde in lid 1
van dit artikel bedraagt het tarief van
de omzetbelasting op de goederen die zijn
genoemd in de bij deze wet behorende
bijlage 2 nul procent.
3. Bij Staatsbesluit kan het tarief als
bedoeld in lid 1 van dit artikel worden
gewijzigd.
4. Bij Staatsbesluit kan de bijlage 2,
als bedoeld in lid 2 van dit artikel
worden gewijzigd.

HOOFDSTUK II

BELASTINGHEFFING TER ZAKE VAN LEVERINGEN
VAN GOEDEREN EN HET VERRICHTEN VAN
DIENSTEN

Artikel 4

Als levering van goederen worden aangemerkt:

- a. de eigendomsoverdracht van goederen ingevolge een overeenkomst;
- b. de afgifte van goederen ingevolge een overeenkomst van huurkoop of financial leasing;
- c. de oplevering van een goed door de ondernemer die de goederen heeft vervaardigd;
- d. de eigendomsovergang van goederen die het onderwerp uitmaken van een overeenkomst tot het aanbrengen van die goederen aan een ander goed;
- e. het beschikken over goederen voor andere dan bedrijfsdoeleinden, als gevolg waarvan de goederen het bedrijfsvermogen van de fabrikant verlaten.

Artikel 5

Als diensten worden aangemerkt alle prestaties, niet zijnde leveringen van goederen, die tegen vergoeding worden verricht.

Artikel 6

1. De plaats waar een levering van een goed plaatsvindt of waar een dienst wordt verricht is de plaats waar de leverancier van de goederen of waar degene die de dienst verricht woont of is gevestigd.
2. Indien diensten worden verricht ten behoeve van een in Suriname gevestigde afnemer door een niet in Suriname wonende of gevestigde ondernemer, is de plaats waar de dienst wordt verricht de plaats waar de afnemer woont of is gevestigd.
3. De diensten, betreffende het vervoer van personen of goederen, worden verricht op de plaats in Suriname waar de personen in het vervoermiddel plaatsnemen of de plaats in Suriname waar de goederen in het vervoermiddel worden ingeladen.

4. Of de leverancier of degene die een dienst verricht in Suriname woont of gevestigd is, wordt naar de omstandigheden beoordeeld.

Artikel 7

1. De omzetbelasting wordt geheven over de vergoeding.

2. Onder de vergoeding wordt verstaan het totale terzake van de levering of de dienst ontvangen bedrag, de omzetbelasting zelf daaronder niet begrepen.

3. Indien de vergoeding niet of slechts gedeeltelijk uit een geldsom bestaat, is de vergoeding de totale waarde van de tegenprestatie.

4. Bij een levering als bedoeld in artikel 4 onder e, wordt de vergoeding gesteld op het bedrag dat in het economisch verkeer voor die goederen kan worden verkregen in de toestand waarin zij verkeerden op het tijdstip van de levering.

5. Het is niet toegestaan om, in de gevallen waarin ingevolge deze wet omzetbelasting verschuldigd is, goederen en diensten aan anderen dan ondernemers aan te bieden tegen prijzen waarin de omzetbelasting niet is begrepen.

Artikel 7a

1. De Minister kan, voorzover niet strijdig met internationale bepalingen, onder door hem te stellen voorwaarden en beperkingen, bij beschikking teruggaaf van omzetbelasting verlenen voor de levering van goederen door ondernemers als bedoeld in artikel 2 lid 1 onder a, indien naar het oordeel van de Inspekteur gemotiveerd wordt aangetoond dat deze ondernemers in een nadelige concurrentiepositie verkeren ten opzichte van de importeur.

2. De teruggaaf als bedoeld in lid 1 van dit artikel bedraagt ten hoogste 1,5% (één en een half procent) van de gerealiseerde jaaromzet.

Artikel 8

De Minister kan, op basis van wederkerigheid, onder door hem te stellen voorwaarden en beperkingen, vrijstelling van omzetbelasting verlenen voor de levering van goederen en het verrichten van diensten:

- a. aan ambassades, gezantschappen en consulaten;
- b. indien de internationale betrekkingen zulks wenselijk maken.

Artikel 9

1. De omzetbelasting is verschuldigd op het tijdstip, dan wel op de tijdstippen, waarop de vergoeding geheel of gedeeltelijk wordt ontvangen.

2. Degene die ten onrechte onder de benaming van omzetbelasting gelden in rekening brengt, is:

- a. zulks verschuldigd op het moment dat deze in rekening wordt gebracht;
- b. gehouden hiervan aangifte te doen en af te dragen op de voet van artikel 11.

Artikel 10

1. De omzetbelasting wordt geheven van de ondernemer die de goederen levert of de dienst verricht.

2. Indien door een niet in Suriname wonende of gevestigde ondernemer diensten worden verricht ten behoeve van een in Suriname gevestigde ondernemer, wordt de omzetbelasting geheven van degene aan wie de dienst wordt verricht.

Artikel 11

1. De belastingplichtige is verplicht voor de omzetbelasting die hij in een tijdvak van een kalendermaand is verschuldigd, volledig, duidelijk en zonder voorbehoud aangifte te doen vóór de zestiende dag van de maand volgend op het tijdvak van aangifte.

2. De aangifte wordt ingediend bij de Ontvanger.

3. De ingevolge de aangifte verschuldigde omzetbelasting wordt bij de Ontvanger voldaan vóór of uiterlijk gelijktijdig met de indiening van de aangifte.

4. Een ieder aan wie door de Inspekteur een aangiftebiljet is uitgereikt is gehouden het biljet binnen een door de Inspekteur bepaalde termijn volledig, duidelijk, stellig en zonder voorbehoud ingevuld en ondertekend, te samen met de mogelijk gevraagde bescheiden, in te leveren bij de Ontvanger.

5. De belastingplichtige aan wie geen aangiftebiljet is uitgereikt, is gehouden vóór het tijdstip waarop de omzetbelasting moet worden betaald, bij de Inspekteur een schriftelijk verzoek in te dienen om uitreiking van een aangiftebiljet.

6. Aan een ieder die bij de Inspekteur schriftelijk verzoekt om een aangiftebiljet, wordt een aangiftebiljet uitgereikt.

7. De Inspekteur kan onder door hem te stellen voorwaarden uitstel verlenen voor het indienen van de aangifte.

8. De Minister stelt bij beschikking het formulier vast waarmee de aangifte wordt gedaan.

Artikel 12

1. Voor zover een fabrikant belaste goederen als machines, grondstof, hulpstof of halffabrikaat dan wel belaste diensten rechtstreeks gebruikt voor het voortbrengen van belaste goederen, kan op de door de belastingplichtige verschuldigde omzetbelasting in aftrek worden gebracht:

- a. de omzetbelasting die als onderdeel van de totale vergoeding door de belastingplichtige is betaald aan de leverancier van de belaste goederen of is betaald aan degene die de belaste dienst heeft verricht, mits de omzetbelasting in rekening is gebracht op een op de voorgeschreven wijze opgemaakte factuur;
- b. de omzetbelasting die door of ten behoeve van de belastingplichtige in het tijdvak van aangifte is betaald ter zake van de invoer van goederen, mits de betaalde omzetbelasting blijkt uit een afschrift van het document waarop de goederen zijn ingevoerd.

2. Indien goederen niet door of ten behoeve van de belastingplichtige zijn ingevoerd en deze als gevolg daarvan niet kan beschikken over afschriften van het document waarop de goederen zijn ingevoerd, kan de belastingplichtige voor de betreffende goederen onder door de Minister vast te stellen voorwaarden en beperkingen op de verschuldigde omzetbelasting een door de Minister te bepalen forfaitair percentage in aftrek brengen.

3. Op de verschuldigde omzetbelasting kan, onder door de Minister te stellen voorwaarden en beperkingen, de omzetbelasting in aftrek worden gebracht die minder verschuldigd is, indien de vergoeding geheel of gedeeltelijk aan de afnemer wordt terugbetaald, mits de terugbetaling geschiedt in de kalendermaand volgend op de kalendermaand waarin de omzetbelasting is afgedragen.

4. De termijn als bedoeld in lid 3 van dit artikel is niet van toepassing indien de terug te betalen omzetbelasting betrekking heeft op een vergoeding die destijds bij wijze van vooruitbetaling is verricht.

5. Geen recht van aftrek bestaat voor de goederen waarvoor anders dan op grond van deze wet omzetbelasting in rekening is gebracht.

6. Indien gedurende een kalendermaand meer omzetbelasting in aftrek kan worden gebracht dan omzetbelasting voldaan dient te worden, wordt van het meerdere bij beschikking van de Inspekteur teruggaaf verleend.

HOOFDSTUK III

BELASTINGHEFFING TER ZAKE VAN DE INVOER VAN GOEDEREN

Artikel 13

Invoer is het brengen van goederen in het vrije verkeer.

Artikel 14

1. De omzetbelasting bij invoer wordt berekend over de invoerwaarde, vermeerderd met het invoerrecht, de accijnzen en de andere bij invoer verschuldigde heffingen, met uitzondering van de ter zake van die invoer verschuldigde omzetbelasting.

1997

No. 83

2. De invoerwaarde als bedoeld in lid 1 van dit artikel wordt vastgesteld overeenkomstig de bepalingen inzake de waarde die zijn opgenomen in de Wet Tarief van Invoerrechten 1996 (S.B. 1995 No.111).

Artikel 15

1. Op de heffing van de omzetbelasting die ter zake van de invoer verschuldigd is zijn de bepalingen van de Wet Tarief van Invoerrechten 1996 en de Scheepvaartwet van overeenkomstige toepassing.

2. Voor zover krachtens de Wet Tarief van Invoerrechten 1996 of de Scheepvaartwet inzake de heffing van invoerrechten rechtsmiddelen openstaan, geldt hetgeen ten aanzien van de invoerrechten onherroepelijk is komen vast te staan, ook onherroepelijk voor de omzetbelasting.

Artikel 16

1. Vrijstelling van omzetbelasting wordt verleend ter zake van de invoer in de gevallen waarin op grond van de Wet

1997

No. 83

Tarief van Invoerrechten 1996, vrijstelling van invoerrecht wordt verleend.

2. Van het bepaalde in lid 1 van dit artikel zijn uitgezonderd goederen die:

- a. voldoen aan de Caricom oorsprong-regels;
- b. vallen onder het bepaalde in artikel 47 van de Wet Tarief van Invoerrechten 1996 (S.B. 1995 no. 111).

Artikel 17

Teruggaaf van omzetbelasting bij invoer wordt verleend indien op grond van de teruggaafbepalingen van de Wet Tarief van Invoerrechten 1996 teruggaaf van invoerrecht wordt verleend.

HOOFDSTUK IV UITVOER VAN GOEDEREN

Artikel 18

1. Het tarief van de omzetbelasting voor de levering van goederen, die in het

kader van hun levering zullen worden uitgevoerd, bedraagt nul procent.

2. De Minister kan bij beschikking voorwaarden en beperkingen stellen teneinde voor het tarief als bedoeld in lid 1 van dit artikel in aanmerking te komen.

HOOFDSTUK V BIJZONDERE REGELINGEN

Artikel 19

1. Natuurlijke personen van wie de omzet per kalenderjaar niet meer dan drie miljoen gulden bedraagt, zijn vrijgesteld van de in deze wet opgenomen verplichtingen tot het doen van aangifte en het betalen van de verschuldigde omzetbelasting.

2. De Minister kan de in lid 1 van dit artikel genoemde omzetgrens wijzigen.

3. De ondernemer die in aanmerking wenst te komen voor de regeling uit lid 1 van dit artikel stelt de Inspekteur hiervan schriftelijk in kennis.

4. De in lid 1 van dit artikel bedoelde ondernemer dient de mededeling na verloop van een periode van twee jaar te hernieuwen.

5. Ondernemers, op wie het bepaalde van dit artikel van toepassing is, komen niet in aanmerking voor de aftrek van omzetbelasting als bedoeld in artikel 12.

6. Toepassing van de regeling als bedoeld in lid 1 van dit artikel vervalt van rechtswege met ingang van de kalendermaand volgende op de maand waarin de in lid 1 van dit artikel vermelde grens wordt overschreden.

7. De Minister kan bij beschikking nadere regels vaststellen welke voor de uitvoering van dit artikel noodzakelijk zijn.

Artikel 20

1. In geval van levering van een goed tegen inruil van een goed van dezelfde soort kan, onder door de Minister bij beschikking vast te stellen voorwaarden en beperkingen, de waarde van het

ingeruilde goed in mindering worden gebracht op de waarde van het geleverde goed.

2. De levering van goederen, die op grond van lid 1 van dit artikel zijn ingeruild, dient te worden belast naar het tarief als bedoeld in artikel 3 van deze wet.

HOOFDSTUK VI NAHEFFING

Artikel 21

1. Omzetbelasting die op aangifte behoort te worden voldaan en die niet of slechts gedeeltelijk is betaald, of omzetbelasting die te veel in aftrek is gebracht, kan bij aanslag worden nageheven.

2. De bevoegdheid tot naheffing vervalt door verloop van vijf jaren na het einde van het kalenderjaar waarin de belastingschuld is ontstaan.

3. Indien het niet of slechts gedeeltelijk betalen van de verschuldigde omzetbelasting het gevolg is van opzet of

grove schuld, vervalt de bevoegdheid tot naheffing eerst door verloop van tien jaren.

4. De naheffingsaanslag wordt door de Inspekteur zo nodig tot een geschat bedrag vastgesteld en opgelegd aan degene die de omzetbelasting had moeten betalen.

5. De Minister stelt bij beschikking het formulier van het aanslagbiljet vast.

6. De Inspekteur brengt de vastgestelde aanslagen zo spoedig mogelijk op kohier.

7. De aanslagen die op kohier zijn gebracht, zijn van rechtswege invorderbaar.

8. De Inspekteur stelt de Ontvanger onmiddellijk in kennis van de door hem op kohier gestelde aanslagen.

9. Binnen veertien dagen nadat de aanslagen op kohier zijn gebracht, wordt aan de belastingplichtige een gedagtekend aanslagbiljet uitgereikt of toegezonden.

10. Indien blijkt dat een naheffingsaanslag tot een te hoog bedrag is vastgesteld, kan de Inspekteur deze ambtshalve verminderen.

HOOFDSTUK VII

ADMINISTRATIEVE EN OVERIGE VERPLICHTINGEN

Artikel 22

1. Belastingplichtige ondernemers zijn gehouden van alles betreffende de uitoefening van hun onderneming naar de eisen van die onderneming op zodanige wijze een administratie te voeren en de daartoe behorende boeken, bescheiden en andere gegevensdragers op zodanige wijze te bewaren, dat te allen tijde duidelijkheid bestaat omtrent hun rechten en verplichtingen, alsmede over de overige voor de heffing, vrijstelling of verrekening van de omzetbelasting van belang zijnde gegevens.

2. Belastingplichtige ondernemers zijn verplicht de in lid 1 van dit artikel bedoelde boeken, bescheiden en andere gegevensdragers gedurende tien jaren te bewaren.

3. De administratie dient zodanig te zijn ingericht en te worden gevoerd en de gegevensdragers dienen zodanig te worden bewaard, dat controle daarvan door de Inspekteur binnen een redelijke termijn mogelijk is.

4. Onverminderd hetgeen omtrent het voeren van een administratie elders is bepaald, kan de belastingplichtige op schriftelijk verzoek, onder bij Staatsbesluit te stellen voorwaarden en beperkingen, zijn boekhouding voeren in een door de Minister aan te wijzen muntsoort.

5. Indien lid 4 van dit artikel van toepassing is, worden de bedragen die in deze wet zijn genoemd, tot de door de Minister aangewezen muntsoort herleid volgens de door de Centrale Bank van Suriname vastgestelde geunificeerde koers.

6. Indien lid 4 van dit artikel van toepassing is, worden de aangifte en de betaling van de verschuldigde omzetbelasting eveneens gedaan in de aangewezen muntsoort.

7. De belastingplichtige ondernemer is gehouden de ambtenaren alle medewerking te verlenen die redelijkerwijs kan worden gevraagd, met inbegrip van het verschaffen van het benodigde inzicht in de opzet en werking van de administratie.

Artikel 23

1. Een belastingplichtige ondernemer is gehouden desgevraagd aan de Inspekteur gegevens en inlichtingen te verstrekken die van belang kunnen zijn voor de belastingheffing te zijnen aanzien.

2. Een belastingplichtige ondernemer is gehouden, de in artikel 22 lid 1 van deze wet bedoelde boeken, bescheiden en andere gegevensdragers waarvan de kennisneming van belang kan zijn voor de vaststelling van de feiten die invloed kunnen uitoefenen op de belastingheffing te zijnen aanzien, desgevraagd aan de Inspekteur ter inzage te verstrekken.

Artikel 24

1. De in artikel 23 lid 2 bedoelde verplichting geldt onverminderd voor een

derde bij wie zich gegevensdragers bevinden van degene die gehouden is deze, of de inhoud daarvan, aan de Inspekteur voor raadpleging beschikbaar te stellen.

2. De Inspekteur stelt degene wiens gegevensdragers hij bij een derde voor raadpleging vordert gelijktijdig in kennis van de vordering hiertoe.

Artikel 25

1. De gegevens en inlichtingen dienen duidelijk, stellig en zonder voorbehoud binnen een door de Inspekteur te bepalen termijn, te worden verstrekt op een door de Inspekteur te bepalen wijze.

2. Een ieder die gehouden is inlichtingen of gegevens te verstrekken moet toestaan dat van de voor de raadpleging beschikbaar gestelde gegevensdrager kopieën, leesbare afdrucken of uittreksels worden gemaakt.

Artikel 26

1. Degene die een gebouw of grond in gebruik heeft, is verplicht de Inspekteur

desgevraagd toegang te verlenen tot alle gedeelten van dat gebouw en alle grond voor zover dat voor een ingevolge deze wet in te stellen onderzoek nodig is.

2. De gevraagde toegang moet worden verleend tussen acht uur 's ochtends en zes uur 's avonds, met uitzondering van zaterdagen, zondagen en de algemeen erkende feestdagen.

3. Indien het gebouw of de grond wordt gebruikt voor het uitoefenen van een onderneming wordt, voor zover het redelijkerwijs niet mogelijk is het onderzoek te doen plaatsvinden gedurende de in lid 2 van dit artikel bedoelde uren, de gevraagde toegang verleend tijdens de uren waarin het gebruik voor de uitoefening van die onderneming feitelijk plaatsvindt.

4. De gebruiker van het gebouw of de grond is verplicht desgevraagd de aanwijzingen te geven die voor het onderzoek nodig zijn.

Artikel 27

1. De in de artikelen 22 tot en met 26 van deze wet geregelde verplichtingen zijn van overeenkomstige toepassing op de invordering van de omzetbelasting.

2. Met betrekking tot ondernemers zijn de in de artikelen 22 tot en met 25 van deze wet geregelde verplichtingen van overeenkomstige toepassing op de belastingheffing van derden.

Artikel 28

1. Voor een weigering om te voldoen aan de in de artikelen 22 lid 7, 23, 24 en 25 omschreven verplichtingen kan niemand zich met vrucht beroepen op de omstandigheid dat hij uit enigerlei hoofde tot geheimhouding verplicht is, zelfs niet indien deze hem bij een wettelijke bepaling is opgelegd.

2. De Minister kan, met inachtneming van het advies van de President van de Centrale Bank van Suriname, nadere regels stellen ten aanzien van de medewerking te verlenen door banken en kredietinstellingen.

Artikel 29

Een ondernemer die niet of slechts gedeeltelijk voldoet aan de vordering gegevensdragers, of de inhoud daarvan, voor raadpleging beschikbaar te stellen, wordt voor de toepassing van de artikelen 44 lid 3 en 45 lid 4 geacht niet volledig te hebben voldaan aan de bij artikel 22 opgelegde verplichtingen, tenzij aannemelijk is dat dit het gevolg is van overmacht.

Artikel 30

1. Belastingplichtige ondernemers zijn verplicht ter zake van de belaste leveringen of ter zake van de belaste diensten aan hun afnemers gedagtekende en doorlopend genummerde facturen uit te reiken.

2. Ondernemers die op eigen naam en voor eigen rekening goederen invoeren en die de door hen ingevoerde goederen doorleveren zijn eveneens verplicht voor deze leveringen aan hun afnemers gedagtekende en doorlopend genummerde facturen uit te reiken.

3. De facturen dienen te worden uitgereikt binnen vijftien dagen na afloop van de maand waarin de goederen zijn geleverd of waarin de dienst is verricht.

4. Op de factuur dient het bedrag van de verschuldigde omzetbelasting te worden vermeld.

5. De belastingplichtige ondernemer is verplicht een dubbel op te maken van de door hem uitgereikte facturen.

Artikel 31

De Minister kan bij beschikking nadere regelen geven met betrekking tot de gegevens welke moeten worden vermeld in de facturen en het dubbel daarvan.

Artikel 32

Degene die ten behoeve van een ander douanehandelingen verricht, is gehouden zijn opdrachtgever, binnen vijftien dagen nadat de goederen zijn ingevoerd, een afrekening te verstrekken waarin de ter zake van de invoer betaalde omzetbelasting afzonderlijk wordt vermeld; bovendien dient aan de

opdrachtgever een afschrift te worden gegeven van het invoerdocument waarop de goederen zijn ingevoerd.

HOOFDSTUK VIII
ADMINISTRATIEVE BOETEN

Artikel 33

1. Indien de belastingplichtige de aangifte voor de omzetbelasting die op aangifte moet worden voldaan, niet vóór het in artikel 11 lid 1 genoemde tijdstip heeft gedaan, vormt dit een verzuim ter zake waarvan de Inspekteur per verzuim een administratieve boete kan opleggen van ten minste tienduizend gulden en ten hoogste een miljoen gulden.

2. De Inspekteur legt de boete als bedoeld in lid 1 van dit artikel gelijktijdig op met de vaststelling van de naheffingsaanslag als bedoeld in artikel 21.

3. De bevoegdheid tot het opleggen van de boete als bedoeld in lid 1 van dit artikel vervalt door het verloop van een

jaar na het einde van de termijn waarbinnen de aangifte had moeten worden gedaan.

Artikel 34

1. Indien de belastingplichtige de belasting die op aangifte moet worden voldaan, niet of gedeeltelijk niet vóór het in artikel 11 lid 3 genoemde tijdstip heeft voldaan, vormt dit een verzuim ter zake waarvan de Inspekteur per verzuim een administratieve boete kan opleggen van ten minste tienduizend gulden en ten hoogste een miljoen gulden.

2. De Inspekteur legt de boete als bedoeld in lid 1 van dit artikel gelijktijdig op met de vaststelling van de naheffingsaanslag als bedoeld in artikel 21.

3. De bevoegdheid tot het opleggen van de boete als bedoeld in lid 1 van dit artikel vervalt door het verloop van een jaar na het einde van het kalenderjaar waarbinnen de betaling had moeten worden gedaan.

Artikel 35

1. Indien het niet of gedeeltelijk niet tijdig betalen van de omzetbelasting het gevolg is van opzet of grove schuld van de belastingplichtige, vormt dit een vergrijp ter zake waarvan de Inspekteur een administratieve boete kan opleggen van ten minste vijf percent en ten hoogste honderd percent van het bedrag van de omzetbelasting dat niet of niet tijdig is betaald.

2. De Inspekteur kan de boete als bedoeld in lid 1 van dit artikel op een ander moment opleggen dan het moment waarop de naheffingsaanslag wordt vastgesteld.

3. De bevoegdheid tot het opleggen van de boete als bedoeld in lid 1 van dit artikel vervalt door het verloop van tien jaar na het einde van het kalenderjaar waarbinnen de betaling had moeten worden gedaan.

4. Een ingevolge dit artikel opgelegde administratieve boete wordt naar evenredigheid verlaagd, indien de aanslag waarover de boete is berekend wordt verminderd of vernietigd.

Artikel 36

1. De Inspekteur legt de administratieve boete op bij beschikking.

2. Op verzoek van de belastingplichtige, die de beschikking onvoldoende begrijpt als gevolg van zijn gebrekkige kennis van de Nederlandse taal, wordt de beschikking mondeling toegelicht in een voor hem begrijpelijke taal.

Artikel 37

1. De bepalingen betreffende de administratieve verplichtingen zijn ter zake van het opleggen van een administratieve boete van overeenkomstige toepassing.

2. In afwijking van lid 1 van dit artikel is de belastingplichtige, tegen wie het onderzoek naar de oplegging van een administratieve boete is gericht, zelf niet gehouden tot het mondeling of schriftelijk verstrekken van gegevens of inlichtingen.

Artikel 38

1. Indien de Inspekteur overweegt om op grond van artikel 35 een administratieve boete op te leggen, stelt de Inspekteur de belastingplichtige voorafgaand aan de definitieve oplegging op de hoogte van de gronden waarop het voornemen van de oplegging van de administratieve boete berust.

2. De Inspekteur stelt de belastingplichtige binnen een door hem vast te stellen termijn van ten hoogste twee weken in de gelegenheid de vermelde gronden gemotiveerd te betwisten.

Artikel 39

1. De Inspekteur kan de belastingplichtige ten aanzien van wie de redelijke verwachting bestaat dat hem op grond van artikel 35 een administratieve boete zal worden opgelegd, schriftelijk oproepen om te worden gehoord; in de oproep deelt de Inspekteur de belastingplichtige mede dat de belastingplichtige zich desgewenst kan doen bijstaan.

2. Voordat het in lid 1 van dit artikel bedoelde gesprek aanvangt, deelt de Inspekteur de belastingplichtige mede dat deze niet verplicht is te antwoorden.

3. De Inspekteur kan op verzoek van de belastingplichtige die kennelijk de Nederlandse taal onvoldoende begrijpt, toestaan dat bij het gesprek een tolk aanwezig is.

Artikel 40

Op diens verzoek stelt de Inspekteur de belastingplichtige, die opgeroepen is om te worden gehoord, in de gelegenheid inzage te nemen in de gegevensdragers waarop het voornemen tot het opleggen van een administratieve boete is gebaseerd.

Artikel 41

Een administratieve boete als bedoeld in artikel 35 wordt niet opgelegd, indien de belastingplichtige de verschuldigde omzetbelasting betaalt vóórdat hij weet of redelijkerwijs kan vermoeden dat de Belastingdienst bekend is of op het punt staat bekend te worden met het niet of

gedeeltelijk niet betaald zijn van verschuldigde omzetbelasting.

Artikel 42

1. De bevoegdheid tot het opleggen van een administratieve boete als bedoeld in artikel 35 vervalt, indien de belastingplichtige voor het vergrijp waarvoor de administratieve boete kan worden opgelegd bij onherroepelijke rechterlijke uitspraak is vrijgesproken, ontslagen van rechtsvervolging of veroordeeld.

2. Indien op grond van lid 1 van dit artikel een recht tot het opleggen van een administratieve boete vervalt voor een administratieve boete die reeds is betaald, wordt de alsdan ten onrechte geheven administratieve boete teruggegeven.

HOOFDSTUK IX BEZWAAR EN BEROEP

Artikel 43

1. Degene, die bezwaar heeft tegen een hem opgelegde naheffingsaanslag of tegen

een ingevolge enige bepaling van de wet door de Inspekteur genomen beschikking, kan binnen zestig dagen na de dagtekening van de aanslag of van het ter post bezorgde of uitgereikte afschrift van de beschikking een gemotiveerd bezwaarschrift indienen bij de Inspekteur.

2. De belastingplichtige ondernemer, die bezwaar heeft tegen het bedrag dat door hem als omzetbelasting op aangifte is voldaan, kan binnen zestig dagen nadat de omzetbelasting op grond van artikel 11 lid 3 uiterlijk moet zijn voldaan een gemotiveerd bezwaarschrift indienen bij de Inspekteur.

3. In het bezwaarschrift dient het bestreden belastingbedrag duidelijk te worden vermeld.

Artikel 44

1. Op het bezwaarschrift wordt uitspraak gedaan door de Inspekteur; een afschrift van de uitspraak wordt bij aangetekende brief of tegen gedagtekend ontvangbewijs aan de belastingplichtige uitgereikt.

2. Indien de belastingplichtige het verlangen daartoe te kennen geeft, wordt hij door of namens de Inspekteur vóór de uitspraak gehoord; de Inspekteur kan de belastingplichtige ook ambtshalve oproepen tot het verstrekken van inlichtingen.

3. Indien het bezwaar is gericht tegen een naheffingsaanslag met betrekking tot welke de vereiste aangifte niet is gedaan, of niet is voldaan aan de verplichtingen ingevolge de artikelen 22 tot en met 25, wordt bij de uitspraak op het bezwaarschrift de naheffingsaanslag gehandhaafd, tenzij is gebleken, dat en in hoeverre de naheffingsaanslag onjuist is.

4. De uitspraak op het bezwaarschrift is met redenen omkleed.

Artikel 45

1. Degene, die bezwaar heeft tegen de uitspraak op zijn bezwaarschrift kan binnen zestig dagen nadat het afschrift ter post is bezorgd of tegen ontvangstbewijs is uitgereikt, in beroep komen bij de Raad van Beroep.

2. Het beroep moet worden ingediend op basis van de regels die ter zake zijn opgenomen in de Inkomstenbelasting 1922 en is gericht tegen één uitspraak; uit het beroepschrift moet een conclusie kunnen worden getrokken aangaande het belastingbedrag.

3. Het beroep wordt behandeld overeenkomstig de regels die ter zake zijn gesteld in de Inkomstenbelasting 1922.

4. De Raad van Beroep wijst het beroep af, indien niet of niet volledig is voldaan aan de verplichtingen ingevolge de artikelen 22 tot en met 25, tenzij gebleken is, dat en in hoeverre de beslissing waartegen beroep is aangetekend, onjuist is.

5. De Raad van Beroep wijst het beroep eveneens af, indien de vereiste aangifte niet is gedaan, tenzij gebleken is, dat en in hoeverre de beslissing waartegen beroep is aangetekend, onjuist is.

HOOFDSTUK X
HOOFDELIJKE AANSPRAKELIJKHEID

Artikel 46

Indien door toedoen van een ander dan de belastingplichtige ten onrechte geen of te weinig omzetbelasting is geheven, dan wel ten onrechte geheel of gedeeltelijk teruggaaf is verleend, is die ander hoofdelijk aansprakelijk voor die omzetbelasting en voor de daaruit voortvloeiende boeten, kosten en interesten.

Artikel 47

Indien een niet in Suriname wonende of gevestigde ondernemer diensten verricht ten behoeve van een in Suriname wonende of gevestigde afnemer, niet zijnde een ondernemer, is degene aan wie de dienst wordt verricht, hoofdelijk aansprakelijk voor de omzetbelasting, de boeten, interest en de kosten indien deze dienst aan de omzetbelasting zou zijn onderworpen wanneer de dienst door een in Suriname gevestigde ondernemer zou zijn verricht.

HOOFDSTUK XI
VERTEGENWOORDIGING

Artikel 48

1. Vertegenwoordiging kan plaatshebben krachtens volmacht of met vergunning van de Inspekteur.
2. Degene die zich wil laten vertegenwoordigen, na te zijn opgeroepen voor een onderhoud met de Inspekteur voor het mondeling verstrekken van gegevens en inlichtingen, is desgevorderd gehouden zelf bij dat onderhoud aanwezig te zijn.

Artikel 49

De bevoegdheden en de verplichtingen van een rechtspersoon of een niet-rechtspersoonlijkheid bezittend samenwerkingsverband kunnen door iedere bestuurder worden uitgeoefend of worden nagekomen.

Artikel 50

De bevoegdheden en de verplichtingen van een minderjarige, een onder curatele

gestelde of iemand die in staat van faillissement is verklaard, of wiens vermogen onder bewind is gesteld, kunnen worden uitgeoefend of worden nagekomen door hun wettelijke vertegenwoordiger, curator of bewindvoerder, desgevorderd zijn deze personen tot nakoming verplicht.

Artikel 51

Om geldige redenen kan de Inspekteur vertegenwoordiging in de nakoming van een verplichting uitsluiten, indien de vertegenwoordigde zelf tot nakoming in staat is.

Artikel 52

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn niet van toepassing op strafvordering.

HOOFDSTUK XII INVORDERING

Artikel 53

1. De Ontvanger is belast met de invordering van de ingevolge deze wet

verschuldigde omzetbelasting, boeten, kosten en interesten.

2. Naast de bevoegdheden die de Ontvanger heeft op grond van de Wet van 3 april 1869 no. 23 (Geldende Tekst, G.B. 1937 No. 143) beschikt de Ontvanger ook over de bevoegdheden die een schuldeiser heeft op grond van enig andere wettelijke bepaling.

3. Naheffingsaanslagen als bedoeld in artikel 21 zijn invorderbaar vijftien dagen na de dagtekening van de aanslag, waarna de Ontvanger zonder enige aanmaning of waarschuwing tot gerechtelijke invordering overgaat, waarbij het bevel tot betaling zonder verder verwijl ten uitvoer kan worden gelegd.

4. In afwijking van lid 3 van dit artikel is een aanslag terstond invorderbaar, indien:

a. de belastingschuldige in staat van faillissement is verklaard, dan wel in geval van inbeslagneming van zijn roerende en onroerende goederen door of vanwege de Staat;

- b. de Ontvanger aannemelijk maakt dat gegronde vrees bestaat dat goederen van de belastingschuldige voor het verhaal door de Ontvanger zullen verdwijnen;
- c. de belastingschuldige Suriname metterwoon wil verlaten, dan wel zijn plaats van vestiging wil overbrengen naar een plaats buiten Suriname;
- d. de belastingschuldige buiten Suriname woont of is gevestigd, dan wel in Suriname geen vaste woon- of verblijfplaats of plaats van vestiging heeft en de Ontvanger aannemelijk maakt dat gegronde vrees bestaat dat de belastingschuld niet kan worden betaald;
- e. goederen van de belastingschuldige worden verkocht of uitgewonnen tengevolge van een beslaglegging namens derden;
- f. de aanslag is opgelegd in verband met het niet of slechts gedeeltelijk betalen van de omzetbelasting als gevolg van opzet of grove schuld.

HOOFDSTUK XIII
GEHEIMHOUDINGSPLICHT

Artikel 54

1. Het is een ieder verboden hetgeen hem in zijn ambt of betrekking bij de uitvoering van deze wet blijkt of medegedeeld wordt, verder bekend te maken dan nodig is voor de uitoefening van dat ambt of die betrekking of voor de heffing, controle of inning van verschuldigde omzetbelasting.

2. Het verbod van lid 1 van dit artikel geldt mede voor niet-ambtelijke deskundigen, die in verband met de uitvoering van deze wet worden geraadpleegd of met enige werkzaamheid worden belast.

HOOFDSTUK XIV
STRAFRECHTELIJKE BEPALINGEN

Artikel 55

1. Degene die aan anderen dan ondernemers goederen en diensten aanbiedt tegen prijzen waarin de omzetbelasting niet is

begrepen wordt gestraft met een geldboete van ten hoogste tweehonderdvijftigduizend gulden.

2. Met een geldboete van ten hoogste vijfhonderdduizend gulden wordt gestraft degene die niet voldoet aan een of meer van de verplichtingen die zijn opgelegd bij de artikelen 11 lid 5, 24 lid 1, 25 lid 2, 26 lid 1 en 32.

Artikel 56

1. Met een hechtenis van ten hoogste drie maanden of een geldboete van ten hoogste één miljoen gulden of, indien dit hoger is, ten hoogste éénmaal het bedrag van de desgevolgd te weinig geheven omzetbelasting, wordt gestraft degene die ingevolge deze wet verplicht is tot het verstrekken van inlichtingen, gegevens of aanwijzingen en deze niet, onjuist of onvolledig verstrekt.

2. Met een hechtenis van ten hoogste drie maanden of een geldboete van ten hoogste één miljoen gulden of, indien dit hoger is, ten hoogste éénmaal het bedrag van de desgevolgd te weinig geheven

omzetbelasting, wordt gestraft degene die ingevolge deze wet verplicht is tot het voor raadpleging beschikbaar stellen van boeken, bescheiden of andere gegevensdragers of de inhoud daarvan en deze voor dit doel niet, onjuist of onvolledig ter beschikking stelt.

3. Met een hechtenis van ten hoogste drie maanden of een geldboete van ten hoogste één miljoen gulden of, indien dit hoger is, ten hoogste éénmaal het bedrag van de desgevolgd te weinig geheven omzetbelasting, wordt gestraft degene die ingevolge deze wet verplicht is tot het voor raadpleging beschikbaar stellen van boeken, bescheiden of andere gegevensdragers of de inhoud daarvan en deze in valse of vervalste vorm voor dit doel ter beschikking stelt.

4. Met een hechtenis van ten hoogste drie maanden of een geldboete van ten hoogste één miljoen gulden of, indien dit hoger is, ten hoogste éénmaal het bedrag van de desgevolgd te weinig geheven omzetbelasting, wordt gestraft degene die ingevolge deze wet verplicht is tot het voeren van een administratie

overeenkomstig de daaraan bij of krachtens deze wet te stellen eisen en zijn administratie niet overeenkomstig de gestelde eisen voert.

5. Met een hechtenis van ten hoogste drie maanden of een geldboete van ten hoogste één miljoen gulden of, indien dit hoger is, ten hoogste éénmaal het bedrag van de desgevolgd te weinig geheven omzetbelasting, wordt gestraft degene die ingevolge deze wet verplicht is tot het bewaren van boeken, bescheiden of andere gegevensdragers en deze niet overeenkomstig de gestelde eisen bewaart.

6. Met een hechtenis van ten hoogste drie maanden of een geldboete van ten hoogste één miljoen gulden of, indien dit hoger is, ten hoogste éénmaal het bedrag van de desgevolgd te weinig geheven omzetbelasting, wordt gestraft degene die ingevolge deze wet verplicht is tot het verlenen van medewerking als bedoeld in artikel 22 lid 7 en deze niet verleent.

7. Met een hechtenis van ten hoogste drie maanden of een geldboete van ten hoogste één miljoen gulden of, indien dit hoger

is, ten hoogste éénmaal het bedrag van de desgevolgd te weinig geheven omzetbelasting, wordt gestraft degene die ingevolge deze wet verplicht is tot het uitreiken van een factuur en geen, onjuiste of onvolledige factuur uitreikt.

Artikel 57

1. Degene die met het oogmerk om geen of te weinig omzetbelasting te betalen een bij deze wet voorziene aangifte opzettelijk niet doet, of niet binnen de daarvoor gestelde termijn doet, of opzettelijk een der feiten begaat als omschreven in artikel 56, wordt gestraft met een gevangenisstraf van ten hoogste drie maanden of een geldboete van ten hoogste drie miljoen gulden of, indien dit bedrag hoger is, ten hoogste tweemaal het bedrag van de te weinig betaalde omzetbelasting.

2. Degene die met het oogmerk om geen of te weinig omzetbelasting te betalen een bij deze wet voorziene aangifte opzettelijk onjuist of onvolledig doet, wordt gestraft met een gevangenisstraf van ten hoogste drie maanden of een

geldboete van ten hoogste vijf miljoen gulden of, indien dit bedrag hoger is, ten hoogste driemaal het bedrag van de te weinig betaalde omzetbelasting.

3. Het recht tot strafvordering op de voet van dit artikel vervalt indien de belastingplichtige alsnog een juiste en volledige aangifte doet, dan wel juiste en volledige inlichtingen, gegevens of aanwijzingen verstrekt vóórdat hij weet of redelijkerwijs kan vermoeden dat de Belastingdienst bekend is of op het punt staat bekend te worden met de onjuistheid, onvolledigheid of valsheid.

4. Degene die in strijd met het bepaalde in artikel 9 lid 2 handelt, wordt gestraft met een gevangenisstraf van ten hoogste twee maanden of een geldboete van ten hoogste drie miljoen gulden of, indien het ten onrechte in rekening gebrachte bedrag hoger is, ten hoogste tweemaal dit bedrag.

Artikel 58

1. Degene, die opzettelijk de bij artikel 54 opgelegde geheimhouding schendt, wordt

gestraft met een hechtenis van ten hoogste drie maanden of een geldboete van ten hoogste één miljoen gulden.

2. Degene aan wiens schuld schending van de geheimhoudingsplicht te wijten is, wordt gestraft met een hechtenis van ten hoogste drie maanden of een geldboete van ten hoogste vijfhonderdduizend gulden.

Artikel 59

Overtreding van de krachtens deze wet gestelde bepalingen wordt, voor zover die overtreding is aangemerkt als een strafbaar feit, gestraft met een geldboete van ten hoogste één miljoen gulden.

Artikel 60

De in artikel 57 strafbaar gestelde feiten zijn misdrijven; de in de artikelen 56 en 58 strafbaar gestelde feiten zijn overtredingen.

Artikel 61

1. Met het opsporen van de bij deze wet strafbaar gestelde feiten zijn, behalve

de bij artikel 134 van het Wetboek van Strafvordering aangewezen ambtenaren, tevens belast de door de Minister aangewezen ambtenaren van de Belastingdienst.

2. De in lid 1 van dit artikel bedoelde ambtenaren maken van hun bevindingen proces-verbaal op dat de verdachte in afschrift wordt medegedeeld.

3. De in lid 1 van dit artikel bedoelde ambtenaren hebben, zo nodig met behulp van de sterke arm, toegang tot alle panden en terreinen waarin of waarop naar hun redelijk vermoeden voorwerpen aanwezig zijn die dienstig kunnen zijn bij de opsporing van een bij deze wet strafbaar gesteld feit; de ambtenaren zijn bevoegd voorwerpen in beslag te nemen en de uitlevering daarvan te vorderen.

4. De in lid 1 van dit artikel bedoelde ambtenaren treden uitsluitend tot woning dienende lokalen tegen de wil van de bewoner niet binnen zonder vergezeld te zijn van een hulpofficier van Justitie of voorzien te zijn van een bijzondere

schriftelijke last van een hulpofficier van Justitie; van het binnentreden wordt door de in lid 1 van dit artikel bedoelde ambtenaren proces-verbaal opgemaakt, dat binnen twee maal vierentwintig uur aan de bewoner in afschrift wordt medegedeeld.

Artikel 62

1. Indien een feit, bij of krachtens deze wet strafbaar gesteld, wordt begaan door of vanwege een rechtspersoon, kan de strafvervolgning worden ingesteld en kunnen de in de wet voorziene straffen en maatregelen, indien deze daarvoor in aanmerking komen, worden uitgesproken:

- a. tegen die rechtspersoon, of
- b. tegen hen die tot het begaan van het feit opdracht hebben gegeven, alsmede tegen hen die feitelijke leiding aan de verboden gedraging hebben gegeven, of
- c. tegen de onder a. en b. genoemde tezamen.

2. Een strafbaar feit wordt begaan door of vanwege een rechtspersoon, indien het begaan wordt door personen, die hetzij

uit hoofde van een dienstbetrekking, hetzij uit anderen hoofde handelen in de sfeer van de rechtspersoon, ongeacht of deze personen ieder afzonderlijk het feit hebben begaan dan wel bij hen gezamenlijk elementen van dat feit aanwezig zijn.

3. Indien een strafvervolgning wordt ingesteld tegen een rechtspersoon, wordt deze tijdens de vervolging vertegenwoordigd door een der bestuurders, in persoon of bij gemachtigde; de rechter kan de persoonlijke verschijning van een bepaalde bestuurder bevelen.

4. Indien de strafvervolgning wordt ingesteld tegen een rechtspersoon, geschiedt de uitreiking van gerechtelijke mededelingen aan de plaats waar het bestuur zitting of kantoor houdt of aan de woonplaats van de hoofdbestuurder of een andere bestuurder.

5. Ingeval de uitreiking betreft een gerechtelijk schrijven als bedoeld in artikel 515 van het Wetboek van Strafvordering, dan is artikel 517, leden 2 en 3, van dat Wetboek van overeenkomstige toepassing.

6. Het bepaalde in dit artikel is mede van toepassing op de vennootschap zonder rechtspersoonlijkheid, de maatschap, enige andere vereniging van personen en het doelvermogen.

7. Het bepaalde in lid 1 van dit artikel vindt overeenkomstige toepassing ten aanzien van rechtspersonen, optredende als bestuurder of vertegenwoordiger van een andere rechtspersoon.

8. Geen straf wordt uitgesproken tegen het lid van het bestuur of tegen de vertegenwoordiger van wie blijkt dat het feit buiten zijn toedoen is gepleegd.

HOOFDSTUK XV OVERGANGSBEPALINGEN

Artikel 63

1. Indien met betrekking tot leveringen en diensten die ná de datum van inwerkingtreding van deze wet door ondernemers worden verricht, de vergoeding vóór deze datum geheel of gedeeltelijk is ontvangen of is overeengekomen dat de

vergoeding geheel of gedeeltelijk vóór deze datum zal worden voldaan, is ter zake van die leveringen en diensten omzetbelasting verschuldigd op de dag van inwerkingtreding van deze wet.

2. Voor zover met betrekking tot leveringen en diensten die vóór de datum van inwerkingtreding van deze wet door ondernemers zijn verricht, ná deze datum de vergoeding geheel of gedeeltelijk is ontvangen of is overeengekomen dat de vergoeding geheel of gedeeltelijk ná deze datum zal worden voldaan, is geen omzetbelasting verschuldigd.

3. De leden 1 en 2 van dit artikel zijn van overeenkomstige toepassing bij wijzigingen op deze wet.

Artikel 64

1. Degene, die ingevolge een vóór de inwerkingtreding van deze wet gesloten overeenkomst verplicht is leveringen of diensten te verrichten, is bevoegd, hetgeen ná de inwerkingtreding van de wet met betrekking tot die leveringen of diensten aan omzetbelasting meer is verschuldigd dan vóór de inwerkingtreding van die wijziging het geval zou zijn

BIJLAGE 1, behorende bij de Wet Omzetbelasting 1997.

- a. schadeverzekeringen, met uitzondering van ziektekostenverzekeringen;
- b. de diensten verleend door banken en andere financiële instellingen ter zake van:
 - het afsluiten van leningen met uitzondering van leningen in het kader van de produktie;
 - het afsluiten van hypotheekleningen;
 - het overboeken van gelden ter zake buitenlandse transacties;
 - het bewaren van effecten en andere geldswaardige papieren;
- c. de diensten verleend door notarissen alsmede personen die een vrij beroep uitoefenen, waaronder: advocaten, accountants, automatisering-, informatica- en overige consultancy. Uitgezonderd zijn vrije beroepen in de medische sector zoals artsen, tandartsen en fysiotherapeuten en overige medische dienstverleners.

1997

No. 83

- d. de diensten verleend door reclamebureaus, alsmede het maken van reclame via televisie, radio, kranten en andere openbare publicaties;
- e. de diensten verleend door architecten en landmeters;
- f. de diensten verleend door makelaars bij de verkoop en verhuur van onroerende goederen;
- g. de diensten verleend in het kader van vervoer van goederen;
- h. de diensten verleend in het kader van bewaking van gebouwen, goederen en personen;
- i. de diensten verleend door schoonmaakbedrijven;
- j. de diensten verleend in het kader van het ter beschikking stellen van roerende goederen;
- k. het verstrekken van logies, spijzen en dranken in en door horecabedrijven;

1997

No. 83

- l. de diensten verleend door reisbureaus;
- m. het organiseren van toeristische activiteiten;
- n. de diensten verleend in het kader van de nationale en internationale telecommunicatie;
- o. kappers, schoonheidssalons, massagesalons en dergelijke diensten;
- p. de diensten verleend ten behoeve van vervoer van personen met luchtvaartuigen.

1997

No. 83

**BIJLAGE 2, behorende bij de Wet
Omzetbelasting 1997.**

1. Kaas
2. Pindakaas
3. Roomboter/Margarine
4. Sardines in olie of in tomatensaus
5. Bokking
6. Haring
7. Kabeljauw en gezouten vis
8. Verse vleeswaren (kippen-, varken- en rundvlees)
9. Verse vis
10. Verse groenten en fruit
11. Brood en broodbescuit
12. Tarwe en tarwemeel
13. Cacaopoeder
14. Thee
15. Bruine suiker
16. Witte suiker
17. Melk en poedermelk
18. Zout
19. Tomatenpuree
20. Spijsolie
21. Knoflook
22. Haverhout
23. Verse aardappelen
24. Zoutvlees

1997

No. 83

25. Rode uien
26. Witte uien
27. Bruine en witte bonen
28. Gele- en groene erwten
29. Bananen, aardvruchten, wortels en knollen
30. Specerijen bestemd voor de bereiding van massala
31. Padi, rijst en rijstprodukten
32. Eieren
33. Lucifers
34. Muskietenkaars
35. Tandpasta
36. Toilet papier
37. Badzeep
38. Huishoudzeep/Poederzeep
39. Babyvoeding
40. Maandverband en tampons
41. Luiers en inlegluiers voor babies
42. Desinfecterende middelen
43. Medicijnen, verbandmiddelen, medische toestellen en apparaten
44. Dieselolie
45. Water (geleverd door SWM en het Ministerie van NH)
46. Elektrische energie en kookgas

1997

No. 83

- 47. Textiel voor de vervaardiging van klamboe's
- 48. Lamp-petroleum
- 49. Voorbehoeds- en anticonceptiemiddelen
- 50. Leermiddelen, schoolbenodigdheden en schooluniformen.

1997

No. 83

Wet van 30 december 1997, houdende invoering van een algemene omzetbelasting (Wet Omzetbelasting 1997).

MEMORIE VAN TOELICHTING

1. ALGEMEEN

Belastingen worden globaal onderverdeeld in directe en indirecte belastingen. Directe belastingen zijn belastingen die rechtstreeks worden geheven van degene van wie wordt beoogd dat hij die belasting zelf zal dragen. Voor indirecte belastingen is in beginsel de gedachte dat degene die de belasting voldoet deze heffing afwentelt op een ander. Bij de indirecte belastingen is de belastingplichtige een tussenpersoon via wie de belasting wordt geïnd.

Wereldwijd is een duidelijke trend waarneembaar waarin de rol voor het verwerven van overheidsinkomsten langs de weg van indirecte belastingen steeds belangrijker wordt. Dit heeft verschillende redenen. De eerste reden is dat een hogere opbrengst van de indirecte belastingen ruimte creëert voor het verlagen van de

direkte belastingen. Lagere belastingen op loon, inkomen of winst stimuleren de economische activiteiten en verhogen de koopkracht van grote delen van de bevolking. Een tweede reden is dat de overheid, door middel van indirecte belastingen, over een instrument beschikt waarmee invloed kan worden uitgeoefend op het verbruik van (bepaalde) goederen. Een derde reden om de indirecte belastingen een grotere rol te laten spelen is dat de heffingssystematiek van dergelijke belastingen relatief eenvoudiger is dan de heffing van directe belastingen. Zo is de grondslag van heffing duidelijker en is het aantal belastingplichtigen kleiner. Hierdoor zijn ook de perceptiekosten (de kosten die gemaakt moeten worden om de belastingopbrengst te realiseren) aanmerkelijk lager.

Op dit moment bevat het totale belastingstelsel in ons land een aantal specifieke indirecte belastingen: de accijnzen op bier, alcoholvrije dranken, alcoholhoudende dranken en rookartikelen. Ook wordt er, onder de naam Verbruiksbelasting, een soort accijns geheven op motorbrandstoffen. Daarnaast

zijn er vanzelfsprekend nog de heffingen die bij de invoer van goederen worden geheven, waarvan de meest belangrijke de invoerrechten zijn. In de huidige situatie ontbreekt een algemene omzetbelasting. Juist van een dergelijke belasting wordt op dit moment in de meeste landen gebruik gemaakt om meer indirecte belastingen te heffen.

De opbrengst van de indirecte belastingen maakte in 1996 45% uit van de totale belastinginkomsten. De inkomsten uit de indirecte belastingen zijn voor ruim 60% afkomstig van de invoerrechten maar de mogelijkheden om in de toekomst invoerrechten te heffen worden steeds kleiner.

De eerste reden voor deze afnemende rol van de invoerrechten is dat Suriname sinds 1 juli 1996 is toegetreden tot de Gemeenschappelijke Markt van de CARICOM. Als gevolg van deze toetreding kunnen geen invoerrechten worden geheven van goederen die voldoen aan de bepaalde voorwaarden waardoor de goederen worden aangemerkt als CARICOM-goederen. Sinds de toetreding tot de Gemeenschappelijke Markt wordt het volume van de ingevoerde CARICOM-goederen

merkbaar groter. De invoering van een algemene omzetbelasting leidt er toe dat ook CARICOM-goederen weer met een indirecte belasting belast kunnen worden. Een tweede reden voor het afnemen van het belang van invoerrechten is gelegen in het feit dat binnen het kader van de World Trade Organization (WTO) afspraken zijn gemaakt om de heffing van invoerrechten af te bouwen. De WTO beoogt onder meer verbeteringen aan te brengen in de wereldhandel en de heffing van invoerrechten wordt beschouwd als een vorm van handelsbelemmering welke ongelijke concurrentieverhouding tot gevolg heeft. Suriname heeft zich in 1995 akkoord verklaard met dit uitgangspunt van de WTO en op termijn zal deze afspraak ook voor Suriname concrete gevolgen met zich meebrengen.

De rol die de invoerrechten in het verleden heeft vervuld zal overgenomen moeten worden door de algemene omzetbelasting. Door de invoering hiervan krijgt ons land allereerst de beschikking over het middel om de gewenste verschuiving van belastingdruk in de richting van de indirecte belastingen te realiseren. Dit

effect is reeds in 1997 zichtbaar. Direkt vanaf de datum van inwerkingtreding van deze wet draagt de omzetbelasting bij aan 's Lands inkomsten en daar staat tegenover het wegvallen van de Solidariteitsheffing in de Inkomstenbelasting. De opbrengst van de algemene omzetbelasting is voorts nodig om de tegenvallende ontvangsten uit de bauxiet-sector op te kunnen vangen. Ook zal de opbrengst gebruikt worden voor het financieren van de investeringen in de infrastructuur. Tot slot wordt met de invoering van een algemene omzetbelasting nu reeds een instrument ontwikkeld welke in de toekomst kan dienen als compensatie voor de afnemende mogelijkheid invoerrechten te heffen.

2. HEFFINGSSYSTEMATIEK

Een algemene omzetbelasting bestaat uit twee onderdelen. Het eerste onderdeel is de binnenlandse heffing en het tweede deel is de heffing bij invoer. Door de combinatie van die twee onderdelen wordt het in beginsel mogelijk gemaakt dat op alle goederen, die in Suriname worden verbruikt, omzetbelasting drukt. Wat betreft de binnenlandse heffing gaat de wet in

beginsel uit van een eenmalige heffing. In bepaalde gevallen zal het voorkomen dat over dezelfde goederen nog een keer omzetbelasting wordt geheven, maar voor die gevallen is zoveel als mogelijk voorzien in een methode van verrekening met de verschuldigde omzetbelasting en in daartoe aanleiding gevende gevallen zal terugbetaling van omzetbelasting mogelijk zijn.

2.1 BINNENLANDSE HEFFING

De binnenlandse heffing heeft als uitgangspunt dat omzetbelasting geheven wordt bij de levering van in Suriname voortgebrachte goederen en ter zake van het verrichten van bepaalde specifiek omschreven diensten.

De heffing op in Suriname voortgebrachte goederen wordt gerealiseerd bij degene die de goederen voortbrengt en deze vervolgens in het economisch verkeer brengt. Dit systeem kan worden aangeduid met de term "fabrikantenheffing". Om een aantal redenen is gekozen voor dit systeem. De belangrijkste reden is dat hierdoor het aantal belastingplichtigen beperkt blijft.

Indien de heffing in een latere fase van het economisch proces zou zijn neergelegd, dan dienen alle groot- en kleinhandelaren in de heffing te worden betrokken. Dit zou tot gevolg hebben dat het aantal belastingplichtigen enorm zou worden uitgebreid. De organisatorische problemen die hieraan gekoppeld zijn, zouden niet alleen de invoering van de omzetbelasting ernstig hebben bemoeilijkt, maar zouden tevens een negatieve invloed hebben gehad op de overige bestaande taken van de Belastingdienst. Een kleiner aantal belastingplichtigen zorgt er in de toekomst voor dat de controle op de voldoening beter is gewaarborgd. Indien met de nu voorgestelde omzetbelasting meer ervaring is opgedaan, kan worden overwogen om voor de heffing van omzetbelasting een bredere grondslag vast te stellen. In zo'n latere versie zou dan ook de groot- en kleinhandel in de heffing kunnen worden betrokken, waarbij eventueel voor een volwaardig B.T.W.-systeem gekozen kan worden.

Naast de heffing over de in Suriname voortgebrachte goederen, gaat het voorstel uit van de heffing van omzetbelasting over bepaalde diensten. De belaste diensten zijn

1997

No. 83

limitatief opgesomd. Het betreft diensten die vanuit maatschappelijk oogpunt bezien over het algemeen goed en effectief controleerbaar zijn. Door ook de opgesomde diensten in de wet op te nemen wordt bereikt dat de grondslag van de heffing wordt verbreed en dat de wet als geheel meer voldoet aan de doelstelling om een algemene omzetbelasting in het leven te roepen.

De heffing van de omzetbelasting geschiedt op aangifte. Deze methodiek vertoont gelijkenis met de methodiek van het Self Assessment Systeem dat sinds 1 januari 1995 in de Inkomstenbelasting 1992 is opgenomen. Maandelijks moet op aangifte de verschuldigde omzetbelasting worden aangegeven. Deze moet ten minste gelijktijdig met het doen van bedoelde aangifte worden betaald. Indien de belastingplichtige ondernemer geen aangifte doet en/of geen volledige betaling verricht, zal de Inspekteur een naheffingsaanslag opleggen waarin een administratieve boete zal worden verwerkt. De mogelijkheid van een administratieve boete staat naast de toepassing van de strafrechtelijke maatregelen.

1997

No. 83

Het is van belang dat bereikt wordt dat belastingplichtigen op tijd aan hun verplichtingen voldoen. Het geldt dat zij dienen af te dragen is immers belastinggeld dat door hen is geïnd ten behoeve van de Belastingdienst. Het geld is niet van hen, maar zij beheren het geld slechts voor een bepaalde tijd. De ordemaatregelen die in de wet zijn opgenomen lijken streng, maar zijn passend gelet op het te beschermen belang.

Om een effectief toezicht op de omzetbelasting mogelijk te maken, introduceert de omzetbelasting een factuurplicht voor alle ondernemers die belaste prestaties verrichten.

2.2 HEFFING BIJ INVOER

De heffing bij invoer is een essentieel onderdeel van een algemene omzetbelasting. De heffing bij invoer zorgt er in principe voor dat de concurrentiepositie tussen de binnenlandse goederen en de ingevoerde goederen gelijk blijft. De wet gaat er vanuit dat van alle ingevoerde goederen omzetbelasting wordt geheven. Het maakt bij de invoerheffing niet uit of de invoer wordt verricht door ondernemers of door

particulieren. Voor reizigers die Suriname binnenkomen bevat de wet een beperkte vrijstelling. Om doelmatigheidsredenen, is de vrijstelling gelijkgesteld aan hetgeen geldt voor de invoerrechten. De vrijstelling is beperkt van omvang zodat de vrijstelling niet leidt tot concurrentievervalsingen.

De heffing bij invoer drukt in beginsel uitsluitend op goederen. Langs een andere weg wordt bereikt dat de diensten die in Suriname worden verricht door buitenlandse dienstverleners ook in de heffing worden betrokken. De wet bepaalt namelijk dat de ondernemers ten behoeve van wie de dienst in Suriname wordt verricht, gehouden is tot betaling van de daarop verschuldigde omzetbelasting. Hetzij als belastingplichtige, hetzij via de medeaansprakelijkheidsregeling.

2.3 UITVOERINGSASPECTEN

De verantwoordelijkheid voor de uitvoering van de binnenlandse heffing wordt neergelegd bij een afzonderlijke eenheid van de Belastingdienst. Deze eenheid, de Inspektie Omzetbelasting, is

voortgekomen uit de Commissie Invoering Omzetbelasting, die de voorbereiding van de invoering van de omzetbelasting voor zijn rekening heeft genomen. De taak van de Inspektie is beperkt tot de organisatie van en het toezicht op de verzending van de aangiften, het administreren van de ingediende aangiften. De Inspektie Omzetbelasting beheert uit dien hoofde de bestanden van belastingplichtigen. Gelet op de wettelijke bepalingen is de Inspekteur die belast is met de heffing van de omzetbelasting, ook degene die naheffingsaanslagen oplegt en bevoegd is tot het toepassen van de sanctiebepalingen die in de wet zijn opgenomen. Verder speelt de Inspekteur Omzetbelasting een belangrijke rol in de bezwaar- en de beroepsfase. De kasfunctie van de binnenlandse heffing wordt uitgevoerd door de Ontvanger der Direkte Belastingen; de controle op de voldoening van de omzetbelasting wordt, in het kader van een geïntegreerde controle-aanpak, toebedeeld aan de Belasting Accountants Dienst en de controle-afdeling van de Inspektie der Direkte Belastingen. Deze werkwijze heeft als voordeel dat zoveel als mogelijk wordt aangehaakt bij de bestaande werkwijzen binnen de Belastingdienst.

De heffing bij invoer kan eenvoudig meegaan met de andere belastingen en heffingen die bij de invoer van goederen worden geheven. Om de heffing van omzetbelasting mogelijk te maken, kan worden volstaan met simpele aanpassingen in de administratieve systemen en in het ASYCUDA-systeem. Bij de vaststelling van het Enig Document is destijds reeds rekening gehouden met een mogelijke implementatie van een algemene omzetbelasting. Een en ander heeft tot gevolg dat de Inspekteur en de Ontvanger der invoerrechten en accijnzen bevoegd zijn ter zake van de heffing van omzetbelasting bij invoer.

Het gevolg van deze aanpak is dat de invoering van een omzetbelasting in de eerste jaren nauwelijks gevolgen heeft voor de activiteiten van de overige dienstonderdelen. Hierdoor kunnen de in gang gezette ontwikkelingen binnen die dienstonderdelen normaal worden voortgezet. De extra druk bij de Ontvanger der Direkte Belastingen kan binnen de bestaande organisatie worden opgevangen.

Vrijwel vanaf het moment dat gewerkt is aan de Wet Omzetbelasting 1997 is het georganiseerd bedrijfsleven bij de werkzaamheden betrokken geweest. Dit is geschied door middel van een periodiek overleg waarbij de ASFA, VSB en Kamer van Koophandel uitgebreid de gelegenheid hebben gekregen invloed uit te oefenen op de inhoud van de wet. Ook de werknemersorganisaties hebben deze mogelijkheid gekregen. In de eerste fase, waarin deze nieuwe heffing wordt geheven zal deze benadering worden voortgezet. De gehele Belastingdienst zal de nodige tijd vrijmaken om betrokkenen voor te lichten.

De toepassing van sanctiemaatregelen zal in de eerste tijd met de enige terughoudendheid geschieden. Alleen in die gevallen, waarin een ondernemer blijft weigeren zich te voegen naar de wettelijke voorschriften, zal deze te maken krijgen met een harde opstelling van de Inspekteur. Voor het overige zullen de belastingplichtigen die inderdaad niets te verwijten valt, in de eerste tijd niet of met slechts lage ordeboetes worden geconfronteerd.

3. BUDGETTAIRE GEVOLGEN

De binnenlandse heffing is, als gevolg van het ontbreken van recente en snel inzichtelijke informatie, slechts bij globale benadering te schatten. Rekening moet worden gehouden met het feit dat iedere nieuwe belasting, en zeker een belasting als de onderhavige, in de aanvang moeizaam op gang komt. Bij de binnenlandse heffing vindt steeds achteraf betaling van omzetbelasting plaats. Voor de binnenlandse heffing moet voor 1998 uitgegaan worden van een opbrengst van ongeveer 7,5 miljard gulden. Deze schatting is voorzichtig. Het afbreukrisico bij de heffing bij invoer is weliswaar geringer dan bij de binnenlandse heffing, maar ook hier moet rekening worden gehouden met aanloopproblemen. De opbrengst van de heffing bij invoer in 1998 wordt vooralsnog geschat op zo'n 11,6 miljard gulden. De totale opbrengst op jaarbasis wordt op grond van het bovenstaande geprognoseerd op 19 (negentien) miljard gulden.

ARTIKELSGEWIJZE TOELICHTING

Artikel 1. In dit artikel is een aantal belangrijke begrippen gedefinieerd.

Het begrip "Inspekteur" heeft een dubbele betekenis. De heffing van de omzetbelasting is, zoals in het algemene deel van de toelichting uiteen is gezet, gesplitst in een binnenlandse heffing en een heffing bij invoer. Met het begrip "Inspekteur" wordt aangeduid de Inspekteur Omzetbelasting die verantwoordelijk is voor de binnenlandse heffing. Daarnaast staat het begrip ook voor de Inspekteur der Invoerrechten en Accijnzen die belast is met de heffing bij invoer. Eenzelfde verdeling bestaat er ten aanzien van het begrip "Ontvanger". De Ontvanger der Direkte Belastingen houdt zich bezig met de inning en invordering van de binnenlandse omzetbelasting, terwijl de Ontvanger der Invoerrechten en Accijnzen de inning en invordering van de omzetbelasting bij invoer tot taak heeft.

De definitie van het begrip "goederen" verwijst naar het Surinaams Burgerlijk Wetboek. De wet heeft vervolgens uitsluitend het oog op lichamelijke roerende goederen. Goederen die naar burgerlijk

recht onroerend zijn, vallen derhalve buiten de heffing. De levering van bijvoorbeeld een huis of een perceel land is dan ook niet belast. Onstoffelijke goederen zijn evenmin belaste goederen. Uitzonderingen hierop zijn elektriciteit en gassen. Deze worden volgens de wet gerekend tot de belaste goederen.

In onderdeel f. is het begrip "fabrikant" nader uiteengezet. Een fabrikant is de ondernemer die in Suriname goederen voortbrengt. De goederen kunnen geheel van Surinaamse origine zijn. Het is daarentegen uiteraard ook mogelijk dat de fabrikant de benodigde grond- en hulpstoffen geheel of gedeeltelijk invoert. Nadrukkelijk wordt gewezen op het feit dat onder het begrip "fabrikant" ook valt degene die in Suriname goederen teelt, kweekt of wint. Dit houdt in dat de land- en tuinbouw, de visserij en de delfstoffenindustrie binnen het bereik van de wet vallen.

Het begrip "vervaardigen", en dus ook het begrip "fabrikant", moet niet beperkt uitgelegd worden. Het betreft in beginsel iedereen die op bedrijfsmatige wijze goederen in Suriname vervaardigt. Wanneer sprake is van vervaardiging hangt uiteraard af van de omstandigheden. Het verpakken van

goederen, kruiden bijvoorbeeld, naar kleinhandelsverpakkingen met een eigen merk is aan te merken als het vervaardigen van een nieuw goed. Wanneer elektriciteit wordt gemaakt uit andere energiebronnen, dan is er sprake van vervaardiging van een goed. De wet zegt immers dat elektriciteit een goed is in de zin van deze wet. Een timmerman die bijvoorbeeld oud meubilair opknapt, is geen fabrikant omdat deze ondernemer een goed herstelt, hij maakt geen nieuw goed. Maar wanneer dezelfde ondernemer uit hout een stoel vervaardigt, dient hij voor die handeling te worden aangemerkt als fabrikant. Een dergelijke redenering moet ook worden gevolgd voor bijvoorbeeld een garagehouder die een auto repareert. Indien deze garagenouder daarentegen uit min of meer losse onderdelen een auto samenstelt, dan is deze volgens de wet een fabrikant. Voor de levering van de gemaakte stoel of auto is in beginsel omzetbelasting verschuldigd. Of dit ook tot gevolg heeft dat omzetbelasting moet worden afgedragen is weer afhankelijk van andere feiten. De timmerman of de garagehouder kunnen bijvoorbeeld gebruikmaken van de kleine ondernemersregeling, waardoor geen omzetbelasting in rekening gebracht hoeft te worden en

uiteraard wordt dan ook geen omzetbelasting afgedragen.

Een ondernemer is een ieder die een beroep of bedrijf zelfstandig uitoefent. Dit moet zeer ruim worden opgevat en heeft betrekking op iedere juridische of maatschappelijke verschijningsvorm, waarin economische bedrijvigheid plaats heeft. De verschijningsvormen van ondernemers zijn, evenals in de Inkomstenbelasting, onder te verdelen in natuurlijke personen en lichamen. De niet-rechtspersoonlijkheid bezittende combinaties als de Vennootschap Onder Firma, de Commanditaire Vennootschap en de Maatschap zijn voor de omzetbelasting entiteiten. Zij zijn niet te beschouwen als een groep van natuurlijke personen die elk afzonderlijk in de heffing moet worden betrokken. Deze vormen van ondernemingen treden naar buiten toe op als een geheel, als een entiteit. Voor de omzetbelasting zijn zij te beschouwen als een onderneming. Dit laatste is van belang voor de toepassing van de kleine ondernemersregeling die is opgenomen in artikel 19.

De term "ondernemer" dekt ook de situatie waarin overheidsbedrijven of overheidsinstellingen op enigerlei wijze actief

zijn in het economisch verkeer. Onderscheid maken zorgt voor concurrentievervalsingen.

Artikel 2. In dit artikel worden de drie belastbare feiten opgesomd.

Onderdeel a. geeft aan dat omzetbelasting verschuldigd is voor de levering door ondernemers van goederen die hier te lande zijn voortgebracht. De goederen moeten bovendien door de betreffende ondernemer zelf zijn voortgebracht. Deze bepaling stelt voorts dat de levering in Suriname moet plaatsvinden. Tot slot moet de levering plaatsvinden in het kader van de onderneming van de fabrikant. Indien aan een van deze eisen niet is voldaan, is geen sprake van een belastbaar feit. Een fabrikant van vruchtensappen die een door hem in de fabriek gebruikt Surinaams meubelstuk aan een ander overdraagt is ter zake van die levering geen omzetbelasting verschuldigd. Aan drie van de vereisten is voldaan maar het overgedragen goed is niet door deze fabrikant zelf voortgebracht. Een fabrikant van deuren of kozijnen zal uiteraard omzetbelasting moeten voldoen voor de door hem vervaardigde deuren en kozijnen, maar hoeft geen omzetbelasting te voldoen voor hout dat hij onbewerkt verhandelt. Het hout

is niet door hem bewerkt en er is door hem dan ook niets voortgebracht. Het begrip "fabrikant" leidt er toe dat degene die het ruwhout uit het bos heeft gekapt voor dat hout omzetbelasting verschuldigd is. Indien de fabrikant van de deuren en kozijnen hout inkoopt, zal hij tevens omzetbelasting in rekening gebracht krijgen. Op grond van de wet moet zijn leverancier aan hem een factuur uitreiken waarop de omzetbelasting staat vermeld. Indien dit hout rechtstreeks wordt gebruikt voor de vervaardiging van andere goederen kan de fabrikant van deuren en kozijnen deze omzetbelasting in mindering brengen op de omzetbelasting die hij zelf moet afdragen. Aldus wordt bereikt dat uitsluitend over de waarde van het eindprodukt omzetbelasting wordt geheven. De fabrikant die tevens handelt in ruw hout heeft geen recht van aftrek van omzetbelasting die hij heeft betaald voor die verhandelde partij hout.

Goederen die niet in Suriname zijn voortgebracht, worden uiteraard belast bij de invoer. Met het vereiste dat de goederen in het binnenland moeten zijn geleverd, worden goederen die zich in een douane-entrepot of in een andere vorm van douaneopslag bevinden uitgezonderd van dit

belastbare feit. Deze goederen worden belast wanneer zij douane-technisch worden ingevoerd. De term "binnenland" heeft hier een douanetechnische achtergrond.

In onderdeel b is aangegeven dat het verrichten in Suriname van de diensten die in bijlage 1 zijn opgesomd als belastbare diensten moeten worden beschouwd. Ter zake van deze bijlage 1 kan het navolgende worden opgemerkt.

Diensten die ter zake van schadeverzekeringen zoals aansprakelijkheids-, reis-, transport-, brand- of autoverzekering verschuldigd zijn, zijn belast. Grondslag voor de heffing zijn de premies. Verzekeringen met een ander karakter zoals ziektekosten-, levens- en overlijdensrisicoverzekeringen blijven buiten de heffing.

Met betrekking tot de diensten die worden verleend door bancaire instellingen zal de provisie worden belast die de banken in rekening brengen voor de in de bijlage genoemde activiteiten. De belasting is eveneens verschuldigd door andere financiële instellingen ongeacht onder welke benaming zij actief zijn.

1997

No. 83

Punt c. van de bijlage betreft een van de belangrijkste groepen dienstverleners, te weten degene die een vrij beroep uitoefenen. Dit zijn onder meer accountants en advocaten. Daarnaast is in deze categorie een reeks andere dienstverleners genoemd waaronder de notarissen. Daarnaast betreft het in het algemeen de categorie consultants. In beginsel maakt het niet uit op welk terrein de advisering plaats vindt. Bedoeld zijn onder meer administratiekantoren, organisatie- adviesbureau's, fiscale advisering. Kenmerkend voor deze groep is dat zij veelal een combinatie van de hier genoemde activiteiten of disciplines uitvoeren. Fiscale advisering wordt niet uitsluitend door belasting adviesbureaus gedaan, ook anderen zoals accountants houden zich daarmee bezig. Een belangrijke groep die gerangschikt moet worden onder de fiscale dienstverlening is de groep van inklaarders/declaranten. Ook richt deze categorie zich op adviesverlening op het terrein van bijvoorbeeld de landbouw, infrastructurele dienstverlening, etc. De gekozen bewoordingen zijn dan ook zodanig dat aan de ene zijde een beroep wordt aangeduid en aan de andere zijde juist advisering of ondersteuning van een bepaal-

1997

No. 83

de aard is genoemd. Het geheel beoogt ook de minder strak begrensde adviseurs binnen de heffing te brengen. Alleen de medische dienstverlening (bijvoorbeeld artsen en medische specialisten) is uitgezonderd en dus niet in de heffing betrokken.

De activiteiten die verleend worden door reclamebureaus bestaan voor het grootste deel uit het maken van adviezen voor reclameuitingen. Hiervoor wordt een concept bedacht en worden tekeningen, films, foto's en dergelijke gemaakt. Daarnaast wordt veelal gezorgd voor de verdere uitvoering van de reclamecampagne. Indien door een reclamebureau goederen worden geleverd, bestaat voor die goederen recht op vooraftrek. De rest van de prestatie van een reclamebureau valt onder het begrip "dienstverlening". Voor de goede orde wordt opgemerkt dat ook het plaatsen of het uitzenden van reclameboodschappen wordt aangemerkt als een belaste prestatie.

Met betrekking tot de diensten die worden verleend door architecten geldt min of meer hetzelfde als voor de diensten die worden verricht door reclamebureaus. Er worden tekeningen, maquettes, enz. gemaakt.

Daarnaast bedenkt een architect een volledig concept voor een huis. Door de diensten die door architecten worden verricht in de heffing te betrekken, wordt ook ten aanzien van deze beroepsgroep een toekomstige discussie vermeden over de vraag wat nu een dienst is en wat een levering en welke waarde daaraan moet worden toegekend. Ook voor deze diensten, waaronder ook gerekend moet worden het houden van toezicht op de bouwwerkzaamheden, geldt overigens dat zij passen in de totale reeks.

De diensten, die worden verleend door makelaars bij de verkoop en verhuur van onroerende goederen dienen ruim te worden uitgelegd. Zo valt daar ook onder het taxeren van woningen en het verrichten van het beheer over objecten.

Onder het vervoer van goederen valt bijvoorbeeld ook de verhuissector. Daarnaast betreft het de diensten die door ondernemers worden verleend bij import, export, overslag, lading en lossing en tijdelijke opslag van goederen.

De bewakingsdiensten die zijn belast met de permanente en incidentele bewakingsopdrachten. Zowel de bewaking van goederen als van personen zijn belast.

De diensten verleend door schoonmaakbedrijven hebben geen betrekking op de werkzaamheden van huispersoneel maar hebben meer het oog op het schoonhouden van kantoren, werkplaatsen en dergelijke.

Het ter beschikking stellen van roerende goederen moet in de ruimste zin worden opgevat. Het heeft betrekking op de verhuur van vervoermiddelen (auto's, boten, etc.) maar ziet ook toe op stoelen, serviesgoed en dergelijke. Ook het ter beschikking stellen van machines, apparaten en gereedschappen vallen onder deze categorie. Verhuur van videobanden valt eveneens onder dit begrip.

Ook de gehele horeca wordt in de heffing betrokken. Dus niet alleen het verstrekken van eten en drinken in allerlei voor publiek toegankelijke gelegenheden is belast, maar ook de hotelovernachtingen zijn belast. Het maakt voor de heffing van de omzetbelasting niet uit of de gelegenheden waar deze prestaties worden gepleegd voor iedereen of voor een geselecteerd publiek toegankelijk zijn.

De dienstverlening door reisbureaus heeft betrekking op het gehele scala aan adviezen die worden verleend door reisbureaus. Niet tot de vergoeding behoort het

1997

deel van de vergoeding dat betrekking heeft op prestaties die in het buitenland worden verricht, zoals vergoedingen voor buitenlandse vliegtickets en buitenlandse hotelovernachtingen. Bij de diensten die worden verricht door reisbureaus is het de bedoeling dat uitsluitend geheven wordt over de toegevoegde waarde. Dit is het gedeelte van de totale vergoeding die het reisbureau voor zichzelf bedingt. Het deel van de vergoeding dat is bestemd voor tickets, hotel en andere voorzieningen die het reisbureau voor haar klanten regelt, vallen bij de reisbureaus buiten de heffingsgrondslag.

Ook de organisatie van toeristische activiteiten valt onder de heffing van omzetbelasting. Het betreft hier het organiseren van een- of meerdaagse reizen in Suriname. Het deel van de vergoeding dat betrekking heeft op het vervoer van personen blijft buiten de heffing. Uiteraard tenzij het vervoer van de deelnemende personen via de lucht plaats vindt.

Met betrekking tot belaste telecommunicatiediensten wordt niet alleen bedoeld op het telegraaf-, telefoon- en faxverkeer, maar ook bijvoorbeeld Internet

1997

en andere vormen van datatransmissie zijn belaste prestaties.

Onder de heffing vallen ook de diensten die worden verzorgd door ondernemers die zich actief bezighouden met lichaamsverzorging en daarmee samenhangende prestaties als kappers. Met lichaamsverzorging wordt ten eerste bedoeld schoonheidssalons, maar ook is deze bepaling gericht op bijvoorbeeld massagesalons, sauna's, etc.

Tot slot is ook het vervoer van personen per vliegtuig in de lijst van belastbare diensten opgenomen. Indien het een internationale reis betreft, worden uitsluitend de reizen belast die in Suriname aanvangen. Dit houdt in dat enkele reizen vanuit Suriname en retourreizen, waarvan de heenreis begint in Suriname, belaste prestaties zijn. Reizigers die op een retourticket Suriname verlaten, blijven buiten de heffing.

De lijst van belastbare diensten kan bij Staatsbesluit worden gewijzigd.

Ook met betrekking tot de diensten geldt dat deze door ondernemers moeten zijn verricht in het kader van hun onderneming.

Diensten, die door een ondernemer privé worden verricht, vallen buiten de heffing. Onderdeel b. stelt dat de dienst in Suriname moet zijn verricht. Op dit punt bestaat er een verschil met het leveren van goederen. Voor het verrichten van een dienst wordt geen onderscheid gemaakt of de dienst binnen of buiten een douane-entrepot wordt verricht. Indien een dienst ergens binnen Suriname wordt verricht en de dienst is opgenomen in bijlage 1, is omzetbelasting verschuldigd.

De invoer van goederen is in onderdeel c. opgenomen als het derde belastbare feit. In beginsel is ieder goed, ongeacht door wie het wordt ingevoerd, onderworpen aan de heffing van omzetbelasting. Slechts in een beperkt aantal gevallen wordt vrijstelling van omzetbelasting verleend. Hierbij wordt aangehaakt bij de vrijstellingsbepalingen uit de Wet Tarief van Invoerrechten 1996.

Artikel 3. Het tarief voor de invoer (zeven procent) is gelijk aan het tarief voor de binnenlandse heffing, voorzover het betreft de levering van goederen.

Voor de dienstensector is gekozen voor een lager percentage (vijf

procent). Deze sector wordt hiermede tegemoet gekomen daar zij niet de mogelijkheid van vooraftrek hebben tegenover de fabrikant op wie deze regeling wel van toepassing is.

Op grond van het tweede lid is een uitgebreide lijst opgesteld van goederen waarvoor een nul-tarief zal gelden. Dit zijn voornamelijk goederen die gezien moeten worden als eerste levensbehoeften. Deze lijst kan bij Staatsbesluit worden gewijzigd.

Het derde lid bevat de mogelijkheid om bij Staatsbesluit het tarief te wijzigen. Deze constructie is geen nieuwe. In de Inkomstenbelasting 1922 (G.B. 1921 no. 112, geldende tekst G.B. 1960 no. 84, zoals laatstelijk gewijzigd bij S.B. 1995 no. 114) is reeds de mogelijkheid geschapen om bij Staatsbesluit het inkomstenbelasting-tarief te wijzigen.

Artikel 4. Wat voor de heffing van de omzetbelasting onder een levering van goederen moet worden verstaan, wordt opgesomd in dit artikel. Uitgangspunt daarbij is de levering die plaatsvindt in

het kader van een civielrechtelijke eigendomsoverdracht op basis van een overeenkomst. Het begrip "levering" wordt vervolgens uitgebreid met een tweetal andere categorieën handelingen waarlangs goederen op een andere wijze in het economisch proces kunnen worden betrokken. Zonder deze uitbreiding zou het systeem van een algemene omzetbelasting niet bedoelde uitwerkingen krijgen. Het begrip "levering" in de Wet Omzetbelasting 1997 is daardoor ruimer dan het begrip "levering" in civielrechtelijke zin.

De eigendomsoverdracht van goederen is de meest voorkomende leveringsvorm. Hiervan is onder meer sprake bij overeenkomsten van koop of ruil. De eigendom moet worden overgedragen, wat bij roerende goederen in beginsel geschiedt door de feitelijke afgifte van het goed. Ook de andere vormen van civielrechtelijke eigendomsoverdracht vallen evenwel onder dit begrip.

De afgifte van goederen in geval van huurkoop is als zodanig opgenomen als belaste levering. Bij een overeenkomst van huurkoop gaat de eigendom van de goederen pas over nadat de laatste termijn is

voldaan, terwijl de afnemer wel het volledige genot van het goed heeft verkregen. Pas op dat moment zou er dus sprake zijn van een levering in de zin van onderdeel a. van dit artikel. Zonder speciale voorziening zou, bijvoorbeeld door de laatste termijn oneindig uit te stellen, de heffing van omzetbelasting oneindig kunnen worden uitgesteld. De speciale voorziening zorgt er bovendien voor dat de levering op basis van huurkoop voor wat de omzetbelasting betreft gelijk wordt behandeld als de overdracht als gevolg van een koop-verkoop overeenkomst. De civielrechtelijke overdracht die plaatsvindt door betaling van de laatste termijn, is voor de heffing van omzetbelasting niet meer van belang.

Met betrekking tot lease-contracten ontstaat een soortgelijke situatie. De ondernemer die de goederen ter beschikking stelt blijft juridisch eigenaar van het goed. Indien het om "financiële lease" contracten gaat, vertoont deze constructie grote gelijkenis met de rechtsfiguur van huurkoop. Aan het eind van het contract heeft de ondernemer die het goed gebruikt het recht om het goed te kopen. De "operationale lease" lijkt daarentegen meer op een

1997

No. 83

normale huur/verhuur verhouding en valt onder de belaste diensten: het ter beschikking stellen van roerende goederen.

De voorziening in onderdeel c. is een noodzakelijke aanvulling op de overige leveringsbegrippen. In het geval een opdrachtgever basismaterialen (grondstoffen, halffabrikaten, hulpstoffen) aan een ander ter beschikking stelt die er vervolgens een eindprodukt van maakt, is op geen enkele wijze sprake van eigendomsoverdracht. De basismaterialen behoren immers toe aan de opdrachtgever. Daarnaast is de opdrachtgever niet aan te merken als de fabrikant. Deze regeling is toepasbaar indien een opdrachtgever aan bijvoorbeeld een kleermaker stof overhandigt om daarvan kleding of stoffering te maken.

Van eigendomsoverdracht ingevolge een overeenkomst is eigenlijk geen sprake, indien goederen door natrekking overgaan. In deze figuur gaat de eigendom over op grond van de wet. Ten einde hierover geen onduidelijkheid te laten bestaan is deze vorm van eigendomsovergang als een afzonderlijke belaste levering in de wet opgenomen.

1997

No. 83

De gedachte achter een algemene omzetbelasting leidt onvermijdelijk tot de bepaling dat ook het eigen verbruik door de fabrikant belast moet worden. Een fabrikant die voor privé redenen goederen aan het bedrijfsvermogen onttrekt, bijvoorbeeld de bierbrouwer die voor eigen consumptie bier meeneemt, treedt in feite in dezelfde situatie als een particulier consument. Ook indien de brouwer zijn familieleden of vrienden bier cadeau doet, onttrekt hij als privé persoon goederen aan het bedrijfsvermogen. Het geven van bier als geschenk kan in bepaalde andere situaties wel gezien worden als het handelen binnen het kader van de onderneming. Hiervan is bijvoorbeeld sprake bij een promotiecampagne.

Artikel 5. Artikel 5 beoogt iedere onduidelijkheid te voorkomen die kan ontstaan over het begrip "diensten". Diensten zijn alle prestaties die niet kunnen worden aangeduid als leveringen. Deze zeer ruime definitie omvat in feite alle handelingen in het economisch of maatschappelijk verkeer voor zover deze niet kunnen worden aangemerkt als een levering van goederen. Deze ruime definitie

1997

No. 83

heeft overigens geen direkte fiscale gevolgen, omdat op een andere plaats is bepaald welke diensten zijn belast.

Artikel 6. Artikel 2 bepaalt dat alleen de daar bedoelde leveringen van goederen en het verrichten van diensten in de heffing worden betrokken. Alleen de leveringen van goederen die binnen Suriname plaatsvinden zijn belastbaar. Artikel 6 bepaalt nu de plaats waar de levering van een goed plaatsvindt of de plaats waar de dienst wordt verricht. Het eerste lid verwoordt het uitgangspunt: de plaats waar de leverancier of de dienstverlener woont of is gevestigd is de plaats waar de levering plaatsvindt. Wanneer een dienstverlener in het buitenland woont en een dienst verricht in Suriname, dan bepaalt het tweede lid dat de plaats waar de afnemer van de dienst woont of is gevestigd de plaats is waar de dienst wordt verricht. Een dergelijke regeling voor een buitenlandse leverancier van goederen is uiteraard niet nodig omdat de goederen bij invoer in de heffing zullen worden betrokken.

In het derde lid is voor wat betreft de plaats waar vervoersdiensten worden verricht een bijzondere regeling gegeven.

1997

No. 83

Deze houdt in dat bij diensten uitgegaan wordt van de gedachte dat de prestatie wordt verricht op de plaats waar het vervoer van een persoon of goed aanvangt. Deze regeling geldt zowel voor het vervoer van goederen als voor het personenvervoer.

Het vierde lid stelt dat afhankelijk van de werkelijke omstandigheden wordt beslist of de leverancier of de verrichter van een dienst in Suriname is gevestigd. Het kan dus zijn dat een grote buitenlandse dienstverlener met een kleine vertegenwoordiging hier in Suriname gevestigd kan zijn. Een en ander hangt af van de bevoegdheden die aan de vertegenwoordiging hier zijn toebedeeld. Uiteraard wegen ook andere factoren in dit verband mee.

Artikel 7. Artikel 7 bepaalt de maatstaf van heffing bij de binnenlandse heffing. Het eerste lid van dit artikel geeft aan dat de omzetbelasting wordt geheven over de vergoeding. Op grond van het tweede lid moet onder de vergoeding worden verstaan de gehele waarde van de tegenprestatie die voor de levering van het goed of de dienst is bedongen. De tegenprestatie zal meestal uitsluitend bestaan

uit een geldbedrag. Het is daarentegen zeker niet uitgesloten dat voor de levering ook andersoortige tegenprestaties worden bedongen. Het is denkbaar dat de leverancier bedingt dat de afnemer bijdraagt in bijvoorbeeld de kosten voor reclame, verpakking, verzekering, etc. Daarnaast kan een leverancier of afnemer bedingen dat de tegenprestatie (deels) bestaat uit een levering van een goed of van een dienst. Het geheel van de tegenprestatie behoort tot de maatstaf van heffing. Indien er inderdaad tegenprestaties worden bedongen die niet bestaan uit een concreet geldbedrag, dan moeten die andersoortige tegenprestaties gewaardeerd worden op het bedrag dat de voor de afgesproken tegenprestaties in het normale maatschappelijke verkeer kan worden bedongen. IJkpunt voor deze waardebepaling is het moment waarop het goed waarvoor de tegenprestatie was bedongen, wordt geleverd.

Tot de maatstaf van heffing behoren ook alle belastingen die normaliter drukken op een goed. Bedoeld zijn indirecte belastingen zoals accijnzen; de omzetbelasting zelf behoort uiteraard niet tot de maatstaf van heffing.

Op grond van het vijfde lid van dit artikel mogen goederen slechts aan anderen dan ondernemers worden aangeboden tegen prijzen waarin de omzetbelasting is begrepen. De tekst van de bepaling laat wel ruimte om de omzetbelasting, die op de aangeboden goederen drukt, afzonderlijk te vermelden. Deze regeling is opgenomen om onduidelijkheden in het economisch verkeer te voorkomen. Indien het een ieder vrij wordt gelaten om de goederen willekeurig aan te prijzen, zal dit leiden tot ongewenste situaties en irritaties bij de afnemers.

Voorzover niet strijdig met internationale bepalingen, kan de Minister teruggaaf van omzetbelasting verlenen voor de binnenlandse produktie, met een maximum van 1,5% van de jaar-omzet. Deze faciliteit is in de wet opgenomen omdat bij toepassing van de wet een discrepantie ontstaat in belastingdruk tussen de importeur en de producent. De grondslag van heffing bij de importeur is de kostprijs d.i. de cif-waarde vermeerderd met de verschillende rechten terwijl de grondslag bij de fabrikant de verkoopprijs is d.w.z. de totale vergoeding. Op grond

1997

No. 83

van het bovenstaande is gemeend om aan de binnenlandse producenten onder voorwaarden voornoemde faciliteit te verlenen.

Artikel 8. In artikel 8 is een aantal vrijstellingen opgenomen die op grond van internationale verplichtingen standaard en onvermijdelijk zijn. Het aantal vrijstellingen is bewust klein gehouden om zoveel als mogelijk recht te doen aan de beoogde brede grondslag van de heffing van de omzetbelasting. Het opnemen van de eis van wederkerigheid in deze bepaling houdt in dat de vrijstelling pas gegeven wordt indien blijkt dat de Surinaamse diplomatieke vertegenwoordiging in het buitenland een soortgelijke vrijstelling geniet. Het maakt in dit verband niet uit waarop de vrijstelling aan de Surinaamse diplomatieke vertegenwoordiging is gegrond.

Artikel 9. Met betrekking tot de voldoening van de omzetbelasting gaat de wet uit van het kasstelsel. Dit houdt in dat de omzetbelasting moet worden afgedragen over het tijdvak, waarin de vergoeding geheel of gedeeltelijk wordt ontvangen. Indien de vergoeding in

1997

No. 83

termijnen wordt voldaan, zoals het geval is bij huurkoop, moet de omzetbelasting worden voldaan telkens wanneer een betaling wordt ontvangen. Dit is een voor de betrokken ondernemer een bewerkelijke zaak. Alternatief voor het kasstelsel is het factuurstelsel, op grond waarvan een ondernemer de omzetbelasting moet afdragen op het moment dat er een factuur moet worden uitgereikt. Dit systeem leidt er toe dat de belastingplichtige ondernemer de omzetbelasting reeds moet afdragen nog voor hij het geld van zijn afnemer heeft ontvangen. Om de ondernemers voor dat risico te vrijwaren is gekozen voor het kasstelsel.

Artikel 9 lid 2 is een voorziening die in de wet is opgenomen om te voorkomen dat personen onder dekking van het woord omzetbelasting hun prijzen verhogen. Indien zulks toch gebeurt, dan is degene die de omzetbelasting in rekening brengt gehouden de omzetbelasting ook daadwerkelijk af te dragen. Een ander gevolg is dat ook de repressieve bepalingen uit de wet op deze persoon van toepassing zijn. Artikel 9 lid 2 ziet in beginsel toe op andere dan de belastingplichtige ondernemers, in de zin van de Wet Omzetbelasting 1997. Deze bepaling is echter bijvoorbeeld ook van toepassing op de ondernemer die gebruik

maakt van de kleine ondernemersregeling uit deze wet en desondanks omzetbelasting in rekening brengt.

Artikel 10. De belasting moet worden voldaan door de ondernemer die het door hem vervaardigde goed levert of die de dienst heeft verricht. In lijn met artikel 6 lid 2 bevat dit artikel ook een regeling ingeval in Suriname een dienst wordt verricht door een buitenlandse ondernemer. De regeling houdt in dat degene aan wie de dienst in Suriname wordt verricht gehouden is de omzetbelasting te voldoen. Deze regeling heeft alleen betrekking op diensten die aan een ondernemer worden verricht. De regeling kan daarnaast bijvoorbeeld ook van toepassing zijn op overheidsorganisaties die belaste prestaties verricht.

Particulieren en overheidsorganisaties die geen belaste prestaties leveren kunnen echter geen gebruik maken van deze regeling. Indien een buitenlandse ondernemer ten behoeve van hen in Suriname een dienst verricht moet deze buitenlandse ondernemer op grond van het eerste lid zelf aangifte doen en de verschuldigde omzetbelasting betalen. Wanneer de buiten-

landse ondernemer in gebreke blijft, kunnen de personen die de diensten hebben afgenomen overigens nog wel langs de weg van de mede aansprakelijkheid tot betaling van de omzetbelasting worden aangesproken. De betreffende bepaling is opgenomen in artikel 47 van de wet.

Artikel 11. De belastingplichtige ondernemer dient binnen een periode van zestien dagen na afloop van een tijdvak aangifte te doen van de verschuldigde omzetbelasting. Een tijdvak is gesteld op een kalendermaand. De belasting moet uiterlijk zijn voldaan op het moment dat de aangifte moet zijn gedaan. De in de wet gehanteerde termijnen lijken strak. De ondernemer heeft daarentegen belastinggeld ontvangen en heeft deze gedurende het tijdvak onder zich. Gelet hierop is het volstrekt redelijk dat in de wet een korte termijn van voldoening is opgenomen. In beginsel zou het mogelijk moeten zijn om de ondernemer binnen een veel kortere periode te vragen de door hem ontvangen omzetbelasting af te dragen. De periode van ruim twee weken is evenwel opgenomen om de ondernemer in staat te stellen zijn administratie bij te werken en de voldoening te laten geschieden op basis van zijn administratie.

De aangifte moet worden ingediend bij de Ontvanger en ook de betaling van de omzetbelasting geschiedt bij de Ontvanger.

Artikel 11 lid 4 geeft aan dat de aangifte volledig, duidelijk, stellig en zonder voorbehoud moet worden ingediend. Deze bepaling heeft tot doel te voorkomen dat uitgereikte aangiften maar half worden ingevuld of dat een aangever bijvoorbeeld terug wil komen op zijn eerdere aangifte. Uit de aangifte moet de Inspekteur in staat zijn een eenduidige conclusie te trekken wat de aangever volgens eigen aangifte verschuldigd is. De mogelijkheid van het toezenden van een aangifte kan door de Inspekteur worden gebruikt wanneer op grond van informatie het vermoeden rijst dat een persoon belaste prestaties verricht en geen aangifte indient.

Het vijfde lid verplicht de ondernemer die belaste prestaties verricht om de Inspekteur schriftelijk te verzoeken een aangiftebiljet uit te reiken indien hem nog geen is toegezonden. De belastingplichtige ondernemer kan zich dus niet verschuilen achter het feit dat de Inspekteur hem, om welke reden dan ook, geen aangiftebiljet heeft toegestuurd of dat het aangiftebiljet om andere redenen hem niet heeft bereikt.

Een ondernemer kan de Inspekteur ook uit eigener beweging verzoeken om een aangifte uit te reiken. Deze behoefte kan bestaan bij een nieuwe ondernemer, bij een ondernemer die op grond van artikel 10 lid 2 omzetbelasting verschuldigd is of een ondernemer die gebruik maakt van de kleine ondernemersregeling en die niet langer onder de gestelde normen valt. Het verzoek om uitreiking moet schriftelijk geschieden en de Inspekteur is verplicht een aangiftebiljet uit te reiken.

In zeer uitzonderlijke gevallen kan de Inspekteur een kort uitstel verlenen van indiening van de aangifte. Dit kan nimmer geschieden in geval een ondernemer bijvoorbeeld in betalingsmoeilijkheden verkeert. Het geldt dat de ondernemer onder zich heeft is immers belastinggeld dat de betreffende ondernemer niet voor zichzelf kan gebruiken. Deze uitstelbepaling past bijvoorbeeld bij een startende ondernemer die door organisatorische problemen voor een korte tijd een achterstand oploopt in het bijhouden van zijn administratie. Nogmaals wordt onderstreept dat deze uitstelbepaling slechts bij hoge uitzondering kan worden toegepast.

Het aangiftebiljet wordt bij ministeriële regeling vastgesteld.

Artikel 12. Artikel 12 regelt het recht op aftrek van omzetbelasting. Indien een fabrikant in het kader van zijn onderneming omzetbelasting in rekening gebracht krijgt, kan hij deze omzetbelasting in bepaalde gevallen in mindering brengen op de omzetbelasting die hij zelf verschuldigd is. Het recht op vooraftrek is dus beperkt van opvang. De beperking van het recht op aftrek vloeit allereerst voort uit de systematiek die in deze wet ligt vastgelegd. Er is bewust niet gekozen voor een systeem, waarin alle Surinaamse ondernemers in de heffing worden betrokken, maar alleen de Surinaamse fabrikanten. Dit betekent dat een deel van de kostprijs van veel goederen, die een fabrikant voor het geheel van zijn functioneren nodig heeft, betrekking heeft op omzetbelasting. In veel van die gevallen is onbekend welk bedrag dat is. Als voorbeeld kan gegeven worden de kantoorbenodigdheden die een fabrikant nodig heeft. Een groot deel van die kantoorbenodigdheden wordt ingevoerd en langs een kortere of langere reeks van handelaren krijgt de fabrikant zijn

kantoorbenodigdheden. Het is in een dergelijke situatie in de systematiek van een fabrikantenbelasting niet mogelijk vast te stellen wat de omzetbelasting is die drukt op de kantoorbenodigdheden. Zelfs een forfaitaire regeling is in zo'n situatie niet uitvoerbaar, deze is bovendien zeer ingewikkeld en moeilijk te hanteren. De omzetbelasting op dergelijke produkten komt dus niet voor aftrek in aanmerking.

Daarnaast is de aftrek beperkt tot de omzetbelasting die de fabrikant heeft betaald voor goederen die hij rechtstreeks als grond- of hulpstof of als halffabrikaat heeft ingezet bij de vervaardiging van belastbare goederen. Ook de omzetbelasting die is betaald voor de machines waarmee direct goederen worden geproduceerd en diensten die rechtstreeks verband houden met de produktie komt voor aftrek in aanmerking. Het begrip "rechtstreeks" moet overigens zeer strikt worden uitgelegd. Dit geldt voor het recht op aftrek wegens levering van goederen en uiteraard ook wegens de aftrek op grond van verrichte diensten. De aftrek moet kunnen worden onderbouwd door middel van facturen waarop onder meer de omschrijving van de geleverde goederen (of de verrichte dienst) en omzetbelasting duidelijk staan vermeld.

1997

No. 83

Indien de betreffende goederen worden ingevoerd door of ten behoeve van de fabrikant zelf dient de aftrek te worden aangetoond aan de hand van afschriften van de documenten die zijn afgegeven ter zake van de invoer van die goederen.

De aftrek is niet beperkt tot de omzetbelasting die drukt op goederen die door de fabrikant zelf zijn ingevoerd dan wel door een ander zijn ingevoerd ten behoeve van die fabrikant. In de wet is een voorziening getroffen voor een regeling indien machines, grond- en hulpstoffen of halffabrikaten niet door of ten behoeve van de fabrikant zelf zijn ingevoerd. Dit is het geval waarbij er tussen de invoer en de aflevering aan de fabrikant meerdere tussenpersonen zijn betrokken. De voorziening bevat een regeling, waarbij bij benadering wordt geschat welk deel van de aankoopprijs van de betreffende goederen bestaat uit omzetbelasting. De Minister stelt dit percentage vast. Maandelijks kan de fabrikant van de door hem in die maand ingekochte, en ook betaalde, machines, grond- en hulpstoffen en halffabrikaten, dat percentage in mindering brengen op de door hem verschuldigde omzetbelasting.

1997

No. 83

Aftrek van omzetbelasting die drukt op ingekochte belaste diensten en goederen die niet in het productieproces worden gebruikt (waaronder zoals gezegd bijvoorbeeld de kantoorbenodigdheden) is niet mogelijk.

Aftrek is voorts slechts mogelijk voor zover de omzetbelasting ook daadwerkelijk is betaald door de fabrikant. Ook dit moet blijken uit diens boeken en bescheiden. Indien in enig tijdvak het recht op aftrek groter is dan de verschuldigde omzetbelasting, dan kan de fabrikant voor het meerdere bij de Inspekteur teruggaaf van omzetbelasting vragen.

Het derde lid van artikel 12 bevat een voorziening op grond waarvan omzetbelasting die door de belastingplichtige reeds is afgedragen kan worden verrekend indien deze alsnog een korting geeft op een goed of dat hij een goed terugneemt van de afnemer. Voorwaarde is wel dat de verrekening betrekking heeft op omzetbelasting die in de voorafgaande maand ook daadwerkelijk is afgedragen. Indien een ondernemer omzetbelasting destijds omzetbelasting bij wijze van vooruitbetaling heeft ontvangen, geeft het vierde lid aan dat deze termijn niet van toepassing is. Er kan in die gevallen

1997

No. 83

teruggegeven worden aan de afnemer en het teruggegeven bedrag kan in mindering worden gebracht op de door de belastingplichtige verschuldigde omzetbelasting. Om in dit verband in aanmerking te komen voor vooraftrek dient overigens wel een zogenaamde creditfactuur te worden uitgereikt die aan dezelfde voorwaarden moet voldoen als een normale factuur.

Geen recht van vooraftrek bestaat, indien ten onrechte omzetbelasting in rekening wordt gebracht. Met deze regeling wordt voorkomen dat een persoon die in beginsel buiten de heffing van de omzetbelasting blijft als het ware zelf kan regelen om in de heffing te worden betrokken op een moment dat dit voordelig kan zijn. Immers indien het recht van vooraftrek wordt verleend voor omzetbelasting die ten onrechte in rekening is gebracht kan dit leiden tot een onbedoelde mogelijkheid om omzetbelasting te verrekenen. Dit doet zich bijvoorbeeld voor bij het verrichten van niet belaste diensten. Indien de dienstverlener een nieuw apparaat heeft gekocht, waarover omzetbelasting is betaald, zou mogelijk recht op vooraftrek ontstaan, indien hij besluit om voor de diensten die met dit

1997

No. 83

apparaat verricht omzetbelasting in rekening te brengen. Nu het recht op vooraftrek niet bestaat wordt deze weg onmogelijk gemaakt.

Artikel 13. Artikel 13 bepaalt hetgeen onder "invoer" moet worden verstaan. Invoer is het brengen van goederen in het vrije verkeer. De bedoeling van deze bepaling is duidelijk te maken dat voor wat betreft de invoer aangehaakt moet worden bij de douanetechnische inhoud van het begrip "vrij verkeer". Dit zijn allereerst de goederen die, na toepassing van de betreffende douaneregelingen, zijn vrijgemaakt. Daarnaast zijn dat de goederen waarvoor op grond van de douaneregels de invoerrechten verschuldigd zijn geworden omdat zij zijn gesmokkeld of bijvoorbeeld uit het entrepot zijn verdwenen.

Artikel 14. De omzetbelasting gaat uit van een heffing over de waarde die de goederen hebben op het moment van de douanetechnische invoer. De waarde bij invoer wordt bepaald, aan de hand van de regels die zijn opgenomen in de Wet Tarief van Invoerrechten 1996. De aldus bepaalde waarde wordt verhoogd met de andere heffingen die ter zake van de invoer

1997

No. 83

verschuldigd zijn. Met deze benadering wordt bereikt dat de heffing bij invoer zoveel als mogelijk aansluit bij de later in de wet op te nemen binnenlandse heffing. Deze heffingsgrondslag is overigens internationaal gebruikelijk en sluit ook aan bij de maatstaf van heffing die voor de binnenlandse heffing is bepaald.

Doordat de wet voor de bepaling van de douanewaarde verwijst naar de Wet Tarief van Invoerrechten 1996, is het gehele systeem dat in die wet ter zake is opgenomen van toepassing. Ook de procedure, waarbij er tussen de Inspekteur der Invoerrechten en Accijnzen (de Inspekteur die belast is met de heffing van omzetbelasting bij invoer) en degene die de goederen invoert onenigheid bestaat over de waarde van de goederen, is dientengevolge van toepassing.

Deze procedure loopt overigens volledig door tot en met de Raad van Beroep welke in de Wet Tarief van Invoerrechten 1996 is genoemd.

Artikel 15. De heffing van de omzetbelasting is in beginsel geheel gekoppeld aan de bepalingen die gelden voor de heffing van het invoerrecht. Deze

1997

No. 83

bepalingen zijn opgenomen in de Scheepvaartwet en in de Wet Tarief van Invoerrechten 1996. De koppeling heeft betrekking op de aangifteprocedures, op het moment waarop de belasting betaald moet worden en wie wettelijk gezien de omzetbelasting verschuldigd is. De omzetbelasting wordt berekend aan de hand van de invoeraangifte en hetgeen bij verificatie en visitatie wordt geconstateerd. Dit betekent onder meer dat de omzetbelasting niet verschuldigd is zolang de goederen douanetechnisch gezien zich nog in het entrepot bevinden. De koppeling met de douanewetgeving ziet eveneens toe op de regels betreffende bezwaar en beroep. In artikel 15 lid 2 is bepaald dat hetgeen in een bezwaar- of beroepsprocedure voor het invoerrecht onherroepelijk is vast te komen te staan, ook geldt voor de bepaling van de omzetbelasting bij invoer. In gevallen waarin de wet een relatie legt tussen de heffing bij invoer en de binnenlandse heffing geldt dit uiteraard ook voor die latere fasen.

Lid 2 is in het bijzonder gericht op de indeling van de ingevoerde goederen in de tarieflijst, die behoort bij de Wet Tarief van Invoerrechten 1996. Deze bepaling is

echter uiteraard ook van toepassing op andere kwesties zoals het ontstaan van de verschuldigdheid en het moment dat de verschuldigdheid. Voorts zijn door de koppeling ook de strafrechtelijke bepalingen van overeenkomstige toepassing. Om onduidelijkheden te voorkomen is in de artikelen 16 en 17 van de wet expliciet bepaald dat de vrijstellings- en de teruggaafregels uit de douanewetgeving ook van toepassing zijn op de omzetbelasting bij invoer. Het grote voordeel van deze benadering is dat de heffing snel geïmplementeerd kan worden, omdat de procedurele regels bekend zijn bij zowel de betrokken burgers en bedrijven als bij de overheid.

Artikel 16. Artikel 16 haakt, zoals reeds gezegd, voor wat betreft de vrijstelling van omzetbelasting bij invoer aan bij de regels die gelden voor de vrijstelling van invoerrechten. In deze regels wordt onder meer vrijstelling verleend voor goederen die slechts tijdelijk in ons land zijn zonder te worden gebruikt of die geen waarde hebben, dan wel dat zij om een zeer bijzondere reden worden ingevoerd op grond waarvan heffing van belasting niet gewenst is (verhuisgoed, etc.).

Bijzondere aandacht verdient de samenloop van artikel 16 met artikel 37 van de Wet Tarief van Invoerrechten 1996. Artikel 37 van de Wet Tarief van Invoerrechten 1996 moet worden toegepast in situaties waarin de heffing van invoerrechten op grond van internationale regelingen niet wenselijk of niet mogelijk is. Dit is onder meer het geval bij de heffing van invoerrechten op goederen die voldoen aan de oorsprongsregels van de CARICOM. De CARICOM-regels staan niet toe dat op die goederen invoerrechten worden geheven. Artikel 37 is op die goederen dan ook van toepassing voor zover het de heffing van invoerrechten betreft. Indien wordt voldaan aan bepaalde regels van de Caricom w.o. artikel 17 van de bijlage behorende bij het Oprichtingsverdrag van de Caricom, kunnen de goederen die voldoen aan de Caricom-oorsprongsregels bij invoer wel worden belast met een algemene omzetbelasting. De strekking van artikel 17 voornoemd is dat indien een heffing bij invoer een onderdeel is van een belastingstelsel waarin soortgelijke binnenlands vervaardigde goederen even zwaar worden belast, dan is de heffing bij invoer wel toegestaan. Dat betekent dat

indien bij invoer een algemene omzetbelasting wordt ingesteld, dit ook moet gelden voor de binnenlandse produktie. Het gevolg van deze mogelijkheid is dat artikel 37 van de Wet Tarief van Invoerrechten wat betreft de heffing van omzetbelasting niet van toepassing kan zijn op goederen die voldoen aan de oorsprongregels van de Caricom. Er is immers geen sprake van een "niet wenselijke" heffing.

Artikel 47 van de Wet Tarief van Invoerrechten (WTI) is ook uitgezonderd van het bepaalde in artikel 16 lid 1, vanwege strict controle-technische redenen. Belanghebbenden die gebruik maken van artikel 47 van de WTI hebben op grond van artikel 12 van het ontwerp de mogelijkheid voor verrekening van door hen betaalde omzetbelasting.

Artikel 17. Ook de regels met betrekking tot de teruggaaf van omzetbelasting, die ter zake van de invoer geheven is, zijn om doelmatigheidsredenen volledig gekoppeld aan de regels die hiervoor in de Wet Tarief van Invoerrechten 1996 zijn opgenomen.

Artikel 18. Artikel 18 bevat een speciaal tarief voor goederen die in het kader van hun levering worden uitgevoerd. Voor deze goederen geldt een nul-tarief. Deze bepaling is opgenomen om te bereiken dat de uitvoer zoveel als mogelijk vrij van omzetbelasting kan geschieden. In artikel 12 is bepaald dat de binnenlands belastingplichtige fabrikant slechts de omzetbelasting in aftrek mag brengen die drukt op goederen die als grond- of hulpstof of als halffabrikaat zijn gebruikt voor de vervaardiging van belaste goederen. Door nu ook de uit te voeren goederen te belasten kan de omzetbelasting die drukt op de ingekochte grond- en hulpstoffen en halffabrikaten in aftrek worden gebracht. De Minister kan voorwaarden stellen waaraan moet zijn voldaan om voor het nul-tarief in aanmerking te kunnen komen. De door de douane af te geven uitvoerdocumenten zullen in dit verband uiteraard een zeer belangrijke rol gaan spelen.

Artikel 19. Veel van de ondernemers die in Suriname goederen voortbrengen zijn kleine ondernemers. Deze ondernemers zijn veelal actief in de landbouw, veeteelt en visserij. Het volledig moeten voldoen aan de in de wet opgenomen aangifteplicht en de

plicht tot betaling van omzetbelasting zou een onevenredige last voor hen betekenen. Daarnaast zou opnemng in de heffing van al deze kleinere ondernemers een bijzonder grote last op de Belastingdienst leggen, die ook voor de Belastingdienst onevenredig genoemd kan worden. Om deze redenen is in de wet een regeling opgenomen dat de kleinere ondernemers niet aan de aangifte en betalingsplicht zijn onderworpen. De ondernemers die per jaar een omzet hebben die beneden de drie miljoen gulden ligt, zijn niet verplicht om de periodieke aangifte te doen en zijn evenmin verplicht omzetbelasting te betalen. Aan de andere kant hebben zij ook niet het recht van aftrek van omzetbelasting. Zij worden als het ware beschouwd als een particulier. De ondernemers die in aanmerking willen komen voor deze regeling moeten dit schriftelijk verklaren aan de Inspekteur. De verklaring moet eens in de twee jaar worden vernieuwd. Indien de ondernemer niet langer van de regeling gebruik wil maken, moet deze de Inspekteur vragen hem een aangiftebiljet uit te reiken en hem weer op te nemen in het bestand van aangifteplichtigen. Overigens moet worden opgemerkt dat de belastingplichtige ondernemer die van deze

kleine ondernemersregeling gebruik wil maken wel zijn administratie moet bijhouden. Op hem blijven ook alle overige bepalingen van de wet onverkort van toepassing. Ook de factureringsplicht bestaat voor de kleine ondernemer, met dien verstande dat de kleine ondernemer op zijn factuur geen omzetbelasting mag vermelden. Deze bepaling zal op grond van artikel 31 in een ministeriële regeling worden opgenomen.

De kleine ondernemersregeling is uitsluitend toe te passen door natuurlijke personen. Deze benadering is ten eerste gekozen omdat rechtspersonen eenvoudig zijn op te delen in vele kleintjes en daarnaast zijn de kleinere ondernemers niet in een rechtspersoon ondergebracht. Blijkens de toelichting op artikel 1 onder g. zijn de Vennootschap onder Firma, de Commanditaire Vennootschap en de Maatschap niet te beschouwen als een groep natuurlijke personen, maar treden zij naar buiten als een geheel. Voor de omzetbelasting moet zij worden gezien als een entiteit en staan zij gelijk aan een rechtspersoon.

Artikel 20. De in artikel 20 opgenomen inruilregeling beoogt te voorkomen dat

1997

No. 83

ondernemers eventueel worden beperkt in hun afzet. Opneming van deze regeling biedt hen een extra ruimte om hun produkten op een meer aantrekkelijke wijze te leveren. Voor de toepassing van deze regeling kan van soortgelijke goederen worden gesproken indien goederen die, ofschoon zij niet in alle opzichten aan elkaar gelijk zijn, toch dezelfde kenmerken vertonen en gelijksoortige bestanddelen bevatten waardoor zij dezelfde functies kunnen hebben en in de handel uitwisselbaar kunnen zijn. De kwaliteit van de goederen, hun reputatie en de aanwezigheid van een fabrieks- of handelsmerk zijn factoren die onder meer in aanmerking kunnen worden genomen om vast te kunnen stellen of goederen soortgelijk zijn. Het tweede lid van dit artikel heeft betrekking op de goederen die zijn ingeruild. Nadat zij zijn ingeruild behoren deze tot het ondernemersvermogen. In het geval deze goederen door de ondernemer weer worden geleverd aan een ander moet uiteraard weer omzetbelasting geheven gaan worden. Door de methodiek van de inruilregeling zijn deze goederen immers in beginsel vrij van omzetbelasting gemaakt. Zonder de voorziening van het tweede lid zou er een

1997

No. 83

gat ontstaan in deze wet en zouden goederen zonder omzetbelasting in het economisch verkeer kunnen komen.

Artikel 21. Dit artikel bevat bepalingen met betrekking tot de naheffing van omzetbelasting. Wanneer de omzetbelasting die op aangifte niet of niet volledig is betaald, kan de Inspekteur het bedrag van de niet betaalde belasting alsnog naheffen door middel van een naheffingsaanslag. Deze mogelijkheid is ook toepasbaar, indien een ondernemer een te hoog bedrag in aftrek heeft gebracht. De naheffingsaanslag is niet gekoppeld aan enig tijdvak, maar kan op een willekeurige periode betrekking hebben. De wet bevat wel de bepaling dat een naheffingsaanslag na een periode van vijf jaar niet meer kan worden opgelegd. Indien er sprake is van frauduleus handelen is deze termijn gesteld op tien jaar.

De Inspekteur kan zelf schatten tot welk bedrag hij de aanslag kan opleggen. Hij gaat daarbij uiteraard niet uit van extreme inschattingen. Indien de Inspekteur tot de overtuiging komt dat de naheffingsaanslag tot een te hoog bedrag is

opgelegd, is het mogelijk dat de Inspekteur de naheffingsaanslag ambtshalve vermindert. Deze mogelijkheid voorkomt dat nodeloos gebruik gemaakt moet worden van de bezwaarprocedure. De aanslag wordt opgelegd aan degene die de belasting diende te betalen. De Ontvanger is belast met de invordering van de aanslag.

Artikel 22. De belastingplichtige ondernemer moet op een duidelijke en systematische wijze een vastlegging maken van de goederen- en dienstestroom binnen zijn onderneming. Uiteraard moeten de daaruit voortvloeiende financiële consequenties op een overzichtelijke wijze zichtbaar gemaakt worden. De administratie moet zodanig van aard en inhoud zijn dat de verschuldigde omzetbelasting daaruit eenvoudig is af te leiden. De administratie moet dan ook tevens duidelijk maken hoeveel omzetbelasting in aftrek is of kan worden gebracht. De wet voorziet, evenals de inkomstenbelastingwetgeving, in een mogelijkheid om de administratie te voeren in een andere munteenheid dan de Surinaamse gulden. De regeling in deze wet, en in het daarop gebaseerde staatsbesluit, komt overeen met de regeling uit de Inkomstenbelasting 1922.

De term "gegevensdragers" heeft het oog op de tegenwoordige geautomatiseerde administraties en de opslag van gegevens in gedigitaliseerde vorm. Omdat aan iedere ondernemer de vrijheid wordt gelaten om binnen de gestelde normen zijn administratie in te richten, bepaalt het zevende lid dat de ondernemer verplicht is daarover uitleg te geven indien een controlerend ambtenaar daarom verzoekt.

Artikel 23. Dit artikel verplicht de belastingplichtige ondernemer aan de Inspekteur alle gegevens en inlichtingen te verstrekken die voor een goede controle door de Belastingdienst op de heffing van omzetbelasting van belang kunnen zijn. De ondernemer wordt middels het tweede lid ook verplicht om zijn administratie ter inzage te verstrekken.

Artikel 24. Artikel 24 heeft betrekking op de situatie waarin de administratie van de belastingplichtige ondernemer wordt bijgehouden door een ander persoon. Ook deze derde is verplicht de administratie aan de Inspekteur ter inzage aan te bieden. De Inspekteur is op zijn beurt verplicht de belastingplichtige ondernemer op de hoogte

bevoegdheid is verleend om onder meer voorraden van goederen te controleren en te bekijken of bepaalde goederen ook daadwerkelijk worden ingezet voor het voortbrengen van andere goederen. Ook in dit kader is de ondernemer waar de controle wordt uitgevoerd gehouden om de controlerend ambtenaar op verzoek uitleg te geven over de activiteiten.

Artikel 27. Dit artikel houdt in dat de artikelen die handelen over de informatieverstrekking en de inzageplicht van overeenkomstige toepassing zijn voor de invordering van enig verschuldigd bedrag. Eenzelfde verplichting bestaat er met betrekking tot de heffing van omzetbelasting van derden. Belastingplichtige ondernemers zullen in voorkomende gevallen derhalve hun volledige medewerking aan de Belastingdienst moeten geven voor de controle op het nakomen van de fiscale verplichtingen van andere belastingplichtige ondernemers. Een zodanige medewerking kan bijvoorbeeld gewenst zijn wanneer een andere belastingplichtige een administratie heeft gevoerd die niet aan de ingevolge deze wet gestelde eisen voldoet.

te stellen van zijn verzoek om bij die derde de administratie in te zien.

Artikel 25. De gevraagde gegevens moeten binnen een door de Inspekteur te bepalen termijn worden verstrekt. Deze termijn wordt door de Inspekteur in alle redelijkheid vastgesteld. Evenals het geval is bij de indiening van de aangifte, moeten de gegevens volledig, duidelijk stellig en zonder voorbehoud overhandigd of gegeven worden, ook indien een en ander mondeling geschied. Indien niet wordt voldaan aan de verplichting tot het verstrekken van gegevens, leidt dit tot omkering van de bewijslast. Een afgeleide van het ter beschikking stellen van gegevens is de verplichting dat moet worden toegestaan dat van de gevraagde gegevens op enigerlei wijze een kopie of afschrift wordt gemaakt.

Artikel 26. Een effectieve controle op de voldoening van omzetbelasting heeft een regeling nodig op grond waarvan de controlerende ambtenaren de mogelijkheid hebben een gebouw of terrein te betreden. Gelet op de aard van de omzetbelasting is deze plicht beperkt gehouden tot de uren waarop normaliter gewerkt wordt in het pand. De

Artikel 28. Het eerste lid van dit artikel bevat de algemene bepaling dat niemand zich kan beroepen op een geheimhoudingsplicht wanneer het gaat om de bepaling van de omvang van zijn eigen verschuldigdheid.

De relatie van de banken met hun cliënten is een bijzondere. Om die reden bepaalt de wet dat de Minister slechts na consultatie van de Centrale Bank nadere regels kan geven met betrekking tot de informatieplicht van commerciële- en handelsbanken en dergelijke organisaties.

Artikel 29. Artikel 29 gaat uit van het vermoeden dat de ondernemer aan wie de gegevens worden gevraagd deze gegevens daadwerkelijk ook onder zich heeft. De bepaling betreft de situatie dat de belastingplichtige bepaalde gegevens of informatiedragers niet ter beschikking kan stellen omdat deze bijvoorbeeld nimmer zouden zijn vastgelegd of inmiddels zouden zijn vernietigd. Artikel 29 bepaalt in dergelijke gevallen dat de belastingplichtige geacht wordt niet te hebben voldaan aan een van de verplichtingen van artikel 22. Dit kan

leiden tot omkering van de bewijslast in een bezwaar- of beroepsprocedure. De regeling van artikel 29 is een noodzakelijke aanvulling op voorgaande artikelen en kan bijvoorbeeld ook worden toegepast op de belastingplichtige die eenvoudig weigert aan de verplichtingen te voldoen.

Artikel 30. Artikel 30 regelt een voor deze wet essentiële materie. Op grond van deze wet dienen de belastingplichtige ondernemers voor de belaste prestaties een factuur uit te schrijven en uit te reiken. De Minister kan ter zake hiervan nadere regels geven omtrent de inhoud van de facturen. Deze regels zullen het oogmerk hebben om de facturen helder en overzichtelijk te houden. Veel ondernemers maken reeds facturen op en voor hen zal deze bepaling nauwelijks consequenties hebben. De wet bepaalt dat op de factuur de verschuldigde omzetbelasting apart moet worden vermeld en dat de facturen genummerd moeten zijn. Dit laatste houdt in dat de facturen een uniek nummer dienen te verkrijgen. De wijze waarop wordt overgelaten aan de ondernemer zelf. Ook wat betreft het verdere ontwerp heeft de onder-

1997

No. 83

nemer de vrije hand, mits de regels uit de Ministeriële regeling worden gevolgd.

De facturen hebben een controlefunctie en vervullen een rol bij de eventuele aftrek van omzetbelasting. Zij moeten zijn uitgereikt binnen een vastgestelde termijn nadat de belaste dienst is verricht of de goederen zijn geleverd.

Eveneens als controlemiddel dient de bepaling dat van de uitgereikte facturen een dubbel moet worden opgemaakt dat in de administratie op overzichtelijke wijze moet worden bewaard. Aan de hand van deze facturen wordt immers duidelijkheid verschaft, ook achteraf, over de belaste prestaties die door de ondernemer worden of zijn verricht.

Artikel 31. Voor ondernemers die kleine hoeveelheden goederen leveren aan veel afnemers (bijvoorbeeld bakkers) zal met betrekking tot de door hen te gebruiken factuur een bijzondere regeling worden getroffen. Deze regeling zal er op neer komen dat zij gebruik kunnen maken van een minder uitgebreide factuur (bijvoorbeeld een kassabon) indien dit voor hen eenvoudiger is.

1997

No. 83

Artikel 32. Dit artikel beoogt een duidelijke relatie te leggen tussen de omzetbelasting die bij invoer is geheven en de binnenlandse activiteiten. Voorgeschreven wordt om te werken met afschriften van de documenten die dienden om de goederen in te voeren. Iedereen die ten behoeve van een ander douanehandelingen verricht is verplicht om een afschrift van de invoerdocumenten te geven aan de opdrachtgever. Deze kan de afschriften gebruiken binnen zijn eigen administratie of voor het aantonen van het recht op aftrek.

De artikelen 33 tot en met 42. Deze artikelen regelen het stelsel van administratieve boeten en worden hier als geheel toegelicht.

Een administratieve boete is een administratieve sanctie die door de Inspekteur kan worden opgelegd indien niet wordt voldaan aan bepaalde wettelijke verplichtingen. Het opleggen van een administratieve boete is nog niet het opleggen van een straf in de zin van het strafrecht maar moet eerder gezien worden als een ordemaatregel. De ordemaatregel beoogt de belastingplichtige te bewegen

1997

No. 83

zich in de toekomst te gaan houden aan de voorschriften zonder dat het uiterst zware middel van strafrechtpleging in stelling moet worden gebracht. De administratieve boete is daarnaast bedoeld om in voorkomende gevallen de mogelijkheid te hebben om het rente voordeel, dat een belastingplichtige door zijn nalaten heeft genoten, weer weg te nemen. Ook in die zin blijkt dat het opleggen van een administratieve boete gezien moet worden als een prikkel van administratieve aard om in het vervolg zich te houden aan zijn verplichtingen. Wanneer de administratieve sanctie zwaar wordt, omdat ook de nalatigheid van de belastingplichtige een ernstiger karakter krijgt, wordt het opleggen van de administratieve boete wel met meer waarborgen omgeven. Deze waarborgen zijn opgenomen in de artikelen 38, 39 en 40.

De artikelen regelen het moment waarop de administratieve boete moet worden opgelegd, aan wie dit dient te geschieden en tot welk moment de Inspekteur het recht heeft de boete op te leggen. De wet bepaalt ook (artikel 35 lid 4) dat wanneer de verschuldigdheid wordt verlaagd, een eventueel opgelegde boete naar

1997

No. 83

evenredigheid wordt verminderd. Dit past uiteraard bij het karakter van de administratieve boete.

Artikel 37 bepaalt dat de administratieve verplichtingen die gelden voor het bepalen van de omvang van de belastingschuld ook van toepassing zijn op de vaststelling van een administratieve boete. De belastingplichtige behoeft echter geen inlichtingen te verschaffen indien het onderzoek van de Inspekteur tegen hemzelf is gericht. Hij moet wel dulden dat de Inspekteur gegevensdragers en dergelijke inziet en raadpleegt. Op deze wijze wordt de positie van de belastingplichtige die een administratieve sanctie opgelegd dreigt te krijgen voldoende gewaarborgd. Aan de andere kant behoudt de Inspekteur de mogelijkheid om met redelijke middelen te kunnen komen tot een afgewogen beslissing.

De regeling van de administratieve boete bevat tot slot nog de bepaling dat wanneer een belastingplichtige alsnog zijn belasting betaalt voordat er op enigerlei wijze door de Belastingdienst activiteiten worden ontplooid die kunnen leiden tot het constateren van de nalatigheden van de belastingplichtige, geen administratieve boete wordt opgelegd die is gebaseerd op

1997

No. 83

opzettelijk, dus frauduleus handelen. In dit geval kan de Inspekteur nog wel de boeten uit de artikelen 33 en 34 toepassen.

Artikelen 43 en 44. De artikelen 43 en 44 regelen de bezwaarprocedure van de binnenlandse heffing. Het bezwaar kan zich richten tegen een opgelegde aanslag (artikel 43 lid 1) maar ook tegen een door de belastingplichtige ingediende aangifte. Het bezwaar kan betrekking hebben op alle aspecten die hebben geleid tot de aanslag of de aangifte. Vanzelfsprekend dient het bezwaarschrift te bestaan uit een schriftelijk stuk.

Als gevolg van artikel 15 zijn de regels voor de heffing van omzetbelasting bij invoer te vinden in de Wet Tarief van Invoerrechten 1996 en in de Scheepvaartwet. Hieronder vallen zoals eerder gezegd ook de regels met betrekking tot de bezwaarprocedure. Er is geen noodzaak om op deze plaats nogmaals te regelen dat de bezwaarprocedure betreffende de heffing bij invoer in de hiervoor genoemde regelgeving is te vinden. Die regeling heeft tot gevolg dat de Inspekteur der Invoerrechten en Accijnzen de bezwaarschriften moet ontvangen die betrekking hebben op de

1997

No. 83

heffing van omzetbelasting bij invoer en deze ook zelf afdoet.

Artikel 45. Dit artikel regelt de beroepsprocedure. Bepaald is dat de beroepsprocedure zoveel als mogelijk overeenkomt met de procedure die in de artikelen 55 e.v. van de Inkomstenbelasting 1922 is neergelegd. Uiteraard is de bevoegde Inspekteur niet de *Inspekteur* der Direkte Belastingen maar is in dit verband de *Inspekteur Omzetbelasting* de bevoegde Inspekteur. Het beroep wordt ingediend bij de Raad van Beroep zoals bedoeld in artikel 59 van de Inkomstenbelasting 1922.

Artikel 46. De hoofdelijke medeaansprakelijkheid die in deze bepaling wordt geregeld, is algemeen geredigeerd: zij geldt voor zowel de omzetbelasting bij invoer als voor de binnenlandse heffing. De hoofdelijke medeaansprakelijkheid is steeds dan aanwezig als bij de toepassing van deze wet blijkt dat geen of te weinig belasting is geheven. Er moet sprake zijn van te weinig heffen door toedoen van een ander dan degene die de belasting in eerste instantie verschuldigd is. Vereist is dat er handelingen of gedragingen moeten zijn

verricht die uiteindelijk bewust hebben geleid tot een te lage heffing. Hoofdelijke medeaansprakelijkheid houdt niet in dat de eigenlijke belastingplichtige eerst moet worden aangesproken, maar houdt juist in dat beide gelijktijdig kunnen worden benaderd. De vraag welke van de twee wordt aangesproken of dat de twee op hetzelfde moment worden aangesproken wordt beantwoord door de Ontvanger.

Artikel 47. Artikel 47 stelt de niet-ondernemer hoofdelijk medeaansprakelijk voor de belasting die verschuldigd kan worden wanneer een in buitenland gevestigde ondernemer aan hem een dienst verricht. Deze bepaling ligt in het verlengde van artikel 10. Om invorderingstechnische redenen is gekozen om in situaties als de hier bedoelde afnemer hoofdelijk medeaansprakelijk te stellen.

Artikel 48. In de artikelen 48 tot en met 51 is de wettelijke vertegenwoordiging geregeld voor de omzetbelasting. Een regeling van de vertegenwoordiging is niet alleen van belang voor de vertegenwoordigde maar is uiteraard ook belangrijk voor de Belastingdienst zelf. De regeling in deze

wet is beperkt van opzet. Het begrip "vertegenwoordiging" houdt in dat de handelingen van de vertegenwoordiger kunnen worden toegerekend aan de vertegenwoordigde. Dit is ook het geval met de kwalificaties als grove schuld en opzet. De omvang van de vertegenwoordiging wordt allereerst bepaald door de volmacht. De volmacht kan zowel mondeling als schriftelijk worden verleend. In daartoe aanleiding gevende gevallen kan de Inspekteur vergunning tot vertegenwoordiging verlenen. Het kan voorkomen dat de Inspekteur van mening is dat de vertegenwoordigde in persoon aanwezig moet zijn. In dat geval moet de vertegenwoordigde na een oproeping daartoe van de Inspekteur in eigen persoon verschijnen.

Artikel 49. De bedoeling van deze bepaling is het laten ontstaan van een vertegenwoordigingsbevoegdheid bij iedere bestuurder ook indien deze in de interne verhoudingen niet bestaat. Hierdoor is de Belastingdienst beter in de gelegenheid om zich te kunnen richten tot een persoon die verantwoordelijk is voor het handelen van een rechtspersoon.

Artikel 50. De door de bepalingen van het burgerlijk recht aangewezen vertegenwoordigers kunnen de bevoegdheden van de wettelijk vertegenwoordigde uitoefenen en diens verplichtingen nakomen. Doch anders dan in het burgerlijk recht is de mogelijkheid opengelaten dat de vertegenwoordigde in belastingzaken zelf optreedt. In hoeverre de wettelijke vertegenwoordiger, curator c.q. bewindvoerder zal of moet optreden, wordt in hoofdzaak beslist door het civiele recht. De Inspekteur kan de vertegenwoordiger verplichten tot nakoming.

Artikel 51. De mogelijkheid wordt opgehouden dat de vertegenwoordigde verplicht kan worden persoonlijk zijn wettelijke verplichtingen na te komen. Daarvoor moeten echter wel geldige redenen aanwezig zijn. De Inspekteur moet op basis van de omstandigheden tot de conclusie komen dat de belastingheffing gebaat is bij het persoonlijk handelen van de vertegenwoordigde. Een soortgelijke bepaling is te vinden in artikel 48 tweede lid, dat ziet op de krachtens volmacht vertegenwoordigde. Het tweede lid van dit artikel is ruimer en kan daarom ook bij de vertegenwoordiging krachtens volmacht worden toegepast.

Artikel 52. Naast de omzetbelasting gelden de bepalingen inzake vertegenwoordiging ook voor het opleggen van de administratieve boeten. Kennis, opzet en grove schuld worden toegerekend aan de vertegenwoordigde. Met betrekking tot de vertegenwoordiging in strafzaken gelden de regels van het strafprocesrecht en uiteraard niet de onderhavige regels uit deze wet.

Artikel 53. De Ontvanger is blijkens deze bepaling belast met de invordering van hetgeen op grond van deze wet verschuldigd kan worden. Ook hier moet een onderscheid gemaakt worden tussen de heffing bij invoer en de binnenlandse heffing. De Ontvanger der Invoerrechten en Accijnzen zal de omzetbelasting bij invoer voor haar rekening nemen en de Ontvanger der Direkte Belastingen is belast met de binnenlandse heffing. Op deze wijze wordt zoveel als mogelijk aangehaakt bij de bestaande procedures en werkverdeling.

Tot nu toe geldt voor de invordering van alle belastingen het gesloten systeem van bevoegdheden dat is opgenomen in de Wet van 3 april 1869 (Geldende Tekst G.B. 1937 No.143). Dit houdt in dat alle bevoegdheden

van de Ontvanger in deze regeling zijn terug te vinden. Ook voor deze invordering van de omzetbelasting is dit besluit van toepassing verklaard. De wet breidt de bevoegdheden van de Ontvanger voor de invordering voor hetgeen op basis van deze wet verschuldigd is echter uit. Deze bepaling geeft aan de Ontvanger ook de bevoegdheden die een schuldeiser heeft op grond van het burgerlijk recht. Deze benadering is gekozen omdat grote aantallen van belastingplichtigen gedurende langere perioden belastinggeld onder hun beheer hebben. In de loop van een tijdvak ontvangt een belastingplichtige ondernemer omzetbelasting die hij binnen een bepaalde periode moet afdragen. Een belastingplichtige heeft in deze systematiek veel ruimte om ontvangen omzetbelasting niet of niet tijdig af te dragen. Ten einde het risico voor de Belastingdienst te verkleinen en deze optimaal in de gelegenheid te stellen dat bereikt wordt dat de omzetbelasting ook wordt afgedragen, is gemeend de bevoegdheden van de Ontvanger uit te breiden met de bevoegdheden die in het burgerlijk recht voor een schuldeiser gewoon zijn.

Artikel 54. Artikel 54 bevat de normale geheimhoudingsverplichting die geldt voor een ieder die bij de toepassing van de bepalingen van deze wet bekend wordt met gegevens of andere kennis omtrent ondernemers en ondernemingen. De geheimhoudingsplicht is niet beperkt tot ambtenaren maar geldt voor iedereen die met gebruikmaking van de mogelijkheden van deze wet kennis heeft verkregen.

Artikel 55. In artikel 7 lid 5 is bepaald dat goederen moeten worden aangeprezen inclusief de omzetbelasting. Indien niet een eenduidige wijze van aanbieden wordt vastgesteld zullen onoverzichtelijke situaties ontstaan en dat is ongewenst. Artikel 57 lid 1 is het strafbepalingsartikel voor deze verplichting.

In het tweede lid van dit artikel is een reeks van strafbepalingen opgenomen die betrekking hebben een aantal nalatigheden van de zijde van de belastingplichtige. Het betreft het niet tijdig aanvragen van een aangifte, het niet nakomen van een gevorderde verplichting van een vertegenwoordiger e.d. het weigeren om afschriften of kopieën te laten maken en het weigeren van de toegang tot een gebouw of terrein.

1997

No. 83

Ook het niet tijdig uitreiken van facturen of afschriften van douanedocumenten is in dit artikel strafbaar gesteld.

Artikel 56. De in artikel 56 opgenomen overtredingen spreken voor zich. Vanwege het meer ingrijpende karakter van de hier opgesomde nalatigheden of laakbare handelingen is de strafmaat zwaarder en kan eventueel een hechtenis worden opgelegd.

Met betrekking tot artikel 56 lid 3 moet worden opgemerkt dat deze bepaling ziet op de situatie dat in het kader van de omzetbelasting valse of vervalste bescheiden worden overgelegd. Het voeren van een valse administratie is in deze wet niet afzonderlijk strafbaar gesteld, dit kan via het algemeen strafrecht aangepakt worden.

Artikel 57. Artikel 57 bevat de fiscale misdrijven. Voor het begaan van een misdrijf is het noodzakelijk dat degene die de strafbare handeling heeft begaan dit opzettelijk heeft gedaan. Een tweede voorwaarde is dat door de gedraging te weinig belasting is voldaan. De bepaling ziet ook toe op de situatie waarin ten onrechte te hoge facturen worden gebruikt

1997

No. 83

om de aftrek van omzetbelasting hoger te laten uitvallen.

Het derde lid is een regeling die ligt in het verlengde van de artikel 41. Degene die alsnog uit zichzelf, zonder daartoe op enigerlei wijze door de Belastingdienst daartoe gebracht, zijn volledige verplichtingen nakomt, zal niet gestraft kunnen worden op basis van artikel 57. Toepassing van andere bepalingen blijft wel mogelijk.

Artikel 58. Dit artikel heeft betrekking op de schending van de geheimhoudingsplicht. Niet alleen degene die daadwerkelijk zelf deze plicht schendt is strafbaar, maar ook degene die de andere daartoe heeft gebracht kan worden gestraft.

Artikel 59. Door middel van deze bepaling wordt een maximum gesteld aan de strafmaat van overtredingen die in de lagere regelgeving worden opgenomen. De strafbare handelingen moeten dan wel als zodanig zijn aangeduid. Geen maximum is aangegeven voor misdrijven die in de lagere regelgeving worden opgenomen.

Artikel 60. De inhoud van dit artikel spreekt voor zich.

Artikel 61. Artikel 61 bevat een reeks van bepalingen die betrekking hebben op de opsporing van bij deze wet strafbaar gestelde feiten. De door de Minister aangewezen ambtenaren van de Belastingdienst, dus ook die van de douane, hebben in dit verband opsporingsbevoegdheid gekregen.

Artikel 62. De Belastingdienst heeft veel te maken met rechtspersonen, zeker bij een heffing als de omzetbelasting. Derhalve is ook in deze wet een regeling opgenomen die betrekking heeft op de strafbaar stelling van bestuurders van rechtspersonen. De regeling komt overeen met hetgeen is bepaald in de aanwijzingen voor de regelgevingstechniek.

Artikelen 63, 64 en 65. In deze bepalingen zijn regels opgenomen betreffende de belastingverschuldigheid bij de inwerkingtreding van de wet en bij eventuele latere wijzigingen daarop. De regels spreken voor zich.

Artikel 66. Artikel 66 bevat de regeling dat bij lagere regelgeving nadere regels kunnen worden gegeven die voor een goede uitvoering van deze wet noodzakelijk of gewenst zijn. Hiervan zal onder meer gebruik gemaakt worden om nadere regels te geven omtrent de wijze waarop de betaling van de omzetbelasting zal dienen te geschieden. Ook zullen er nadere regels komen met betrekking tot belastingplichtigen die in het binnenland wonen of die jaarlijks zeer weinig belastbare prestaties verrichten.

Artikel 67. Deze bepaling regelt dat de Minister van Financiën verantwoordelijk is voor de uitvoering van deze wet. Het artikel bevat voorts de citeertitel en de datum van inwerkingtreding.

Paramaribo, 26 mei 1997,

J. A. WIJDENBOSCH.